

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2007. március 29.*

A T-366/00. sz. ügyben,

a **Scott SA** (székhelye: Saint-Cloud [Franciaország], képviselik: Sir Jeremy Lever QC, G. Peretz, J. Gardner barristers, R. Griffith és M. Papadakis solicitors)

felperesnek,

támogatja:

a **Francia Köztársaság** (képviselek: G. de Bergues, S. Seam és F. Million, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó,

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselek: G. Rozet és J. Flett, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

* Az eljárás nyelve: angol.

a Franciaország által a Scott Paper SA/Kimberly-Clark részére nyújtott állami támogatásról szóló, 2000. július 12-i 2002/14/EK bizottsági határozat (HL 2002. L 12., 1. o) részleges megsemmisítése iránti keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (első tanács),

tagjai: J. D. Cooke elnök, R. García-Valdecasas és I. Labucka bírák,

hivatalvezető: C. Kristensen tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2006. október 25-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita alapját képező tényállás

- ¹ 1969-ben a Scott Paper Company nevű, amerikai jog szerint bejegyzett társaság megvásárolta a Bouton Brochard nevű, francia jog szerint bejegyzett társaságot, és Bouton Brochard Scott SA néven önálló társaságot hozott létre, amely átvette a Bouton Brochard tevékenységét. A Bouton Brochard Scott neve 1987 novemberében Scott SA-ra változott. Ez utóbbi a jelen ügy szempontjából releváns időszakban egészségsügyi és háztartási felhasználásra szánt papír előállításával foglalkozott.

- 2 1987. augusztus 31-én Orléans városa (Franciaország), Loiret megye (Franciaország) és a Scott megállapodott arról, hogy ez utóbbi számára értékesítenek egy 48 hektáros területet a La Saussaye ipari térségben, valamint arról, hogy a szennyvíztisztítási díjat kedvezményes tarifa alapján számolják ki (a továbbiakban: Scott-szerződés). E megállapodás előírta, hogy Loiret megye és Orléans városa legfeljebb 80 millió francia frank (FRF) (12,2 millió euró) értékben hozzájárulást fizetnek a területrendezési munkákhoz a Scott javára.

- 3 A földterületen végzendő telekrendezéshez szükséges tanulmányok elkészítésével és e munkák elvégzésével a société économique mixte pour l'équipement de Loiret (a továbbiakban: Sempel) társaságot bízták meg. A Loiret megye, Orléans városa és a Sempel között 1987. szeptember 12-én létrejött szerződésből (a továbbiakban: Sempel-megállapodás) kitűnik, hogy Orléans városa 1 frank jelképes összegért 68 hektár nagyságú földterületet ruházott át a Sempelre. Ugyanakkor a Scott-szerződés 4. cikke, valamint a Sempel-megállapodás 12. cikke arról tanúskodik, hogy a Sempel 31 millió FRF (4,7 millió euró), azaz 65 FRF/m^2 összegért 48 hektár nagyságú földterületet és gyárraktárat értékesített a Scott részére (a továbbiakban: vitatott földterület).

- 4 1996 novemberében a francia Számvevőszék közzétette „A területi közösségek vállalkozások javára történő beavatkozásai” című nyilvános jelentését. E jelentésben a számvevőszék fel akarta hívni a figyelmet az egyes francia területi közösségek által esetlegesen bizonyos vállalkozások javára nyújtott támogatásokra, különösen a La Saussaye ipari térségben a 48 hektáros területnek a Scott javára történt átruházására.

- 5 E jelentés közzétételét követően a Bizottsághoz panasz érkezett egy 1996. december 23-i keltezésű levélben, amely azon kedvezményes feltételekre vonatkozott, amelyekkel Orléans városa és Loiret megye értékesítette ezt a 48 hektáros területet a Scott részére, valamint azon kedvezményes tarifára, amelyet ez utóbbi számára biztosítottak a szennyvíztisztítási díj vonatkozásában.

- 6 A Bizottság 1997. január 17-i levelében kiegészítő információkat kért a francia hatóságoktól. Ezt követően 1997. január és 1998. április között a francia hatóságok és a Bizottság között levelezésre került sor, amelyben a francia hatóságok különösen az 1997. március 17-i, április 17-i és május 29-i levelükben részben eleget tettek az információ és a tájékoztatás nyújtása iránti kérelemnek. A Bizottság 1997. augusztus 8-án újból tájékoztatást kért a francia hatóságoktól. A Bizottság 1997. november 3-án, illetve 1997. december 8-án, 1998. január 29-én és 1998. április 1-jén kiegészítő információkat kapott a francia hatóságoktól, illetve a panaszostól.
- 7 A Bizottság 1998. július 10-i levelében tájékoztatta a francia hatóságokat az 1998. május 20-i határozatáról, amelyben megindította az EK 88. cikk (2) bekezdésében rögzített eljárást, és felhívta e hatóságokat, hogy tegyék meg észrevételeiket, valamint válaszoljanak egyes kérdésekre (a továbbiakban: az eljárást megindító határozat). A Bizottság e levelében kérte, hogy a francia hatóságok tájékoztassák a felperest az eljárás megindításáról, valamint arról, hogy valamennyi jogszerűtlenül kapott támogatást vissza kell majd fizetnie. A fent említett levélnek az *Európai Közösségek Hivatalos Lapja* 1998. szeptember 30-i számában (HL C 301., 4. o.) történő közzétételével tájékoztatták az érdekelt feleket az eljárás megindításáról, és felhívták őket arra, hogy terjesszék elő a szóban forgó intézkedésekre vonatkozó esetleges észrevételeiket.
- 8 A felperest a francia hatóságok 1998. szeptember 30-én telefonon értesítették az eljárást megindító határozatról. A felperes 1998. november 23-i levelében benyújtotta az eljárást megindító határozatra vonatkozó észrevételeit.
- 9 A francia hatóságok 1998. november 25-i levelükben szintén benyújtották az eljárást megindító határozatra vonatkozó észrevételeiket.

- 10 A Bizottság, miután tudomást szerzett a francia hatóságok és harmadik személyek észrevételeiről, ismételten kiegészítő információkat kért a francia hatóságoktól. Mivel azok a kérelemnek csak részben tettek eleget, a Bizottság az EK-Szerződés [88.] cikkének alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i 659/1999/EK tanácsi rendelet (HL L 83., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet., 339. o.) 10. cikkének (3) bekezdése alapján 1999. július 8-án kötelezte e hatóságokat a szükséges információk előterjesztésére. A francia adóhatóságok 1999. október 15-én részben eleget tettek e követelésnek.
- 11 A Scott képviselőit is magában foglaló francia küldöttség és a Bizottság között 1999. december 7-én zajlott tárgyaláson a Bizottság az eljárás érdekeire tekintettel kivételesen engedélyezte, hogy e küldöttség 1999 decemberéig kiegészítő információkat terjesszen elő.
- 12 Az 1999. december 7-i tárgyalásra tekintettel a felperes 1999. december 24-i levelében kiegészítő észrevételeket terjesztett elő. A Bizottság 2000. január 12-én arról tájékoztatta a felperest, hogy nem fogadja el a fenti levelét, mivel azt 1998. október 30-án, vagyis az eljárást megindító határozatban rögzített határidő lejártát követően nyújtották be.
- 13 A francia hatóságok 2000. január 10-én és február 21-én kiegészítő információkat bocsátottak a Bizottság rendelkezésére.
- 14 A Kimberly-Clark Corp. (a továbbiakban: KC) 1996 januárjában megvásárolta a felperes részvényeit. A KC 1998 januárjában bejelentette a gyár bezárását. A gyár eszközeit, nevezetesen a földterületet és a papírgyárat 1998 júniusában a Procter & Gamble (a továbbiakban: P & G) vásárolta meg.

A megtámadott határozat

- 15 A Bizottság 2000. július 12-én elfogadta a Franciaország által a Scott Paper SA/KC részére nyújtott állami támogatásról szóló, 2002/14/EK bizottsági határozatot (HL 2002. L 12., 1. o) (a továbbiakban: megtámadott határozat). A jelen kereset benyújtását követően (lásd a lenti 23. pontot) a Bizottság 2001. március 2-án a megtámadott határozat helyesbítéséről tájékoztatta a Francia Köztársaságot. A helyesbítés a megtámadott határozat 1. cikkét, (172) és (217) preambulumbekzdését és (239) preambulumbekzdése b) pontjának a) alpontját érintette.
- 16 A megtámadott határozat módosított szövege az alábbiak szerint rendelkezik:

„1. cikk

A valamely földterület kedvezményes ára és kedvezményes szennyvíztisztítási díj formájában nyújtott állami támogatás, amelyet Franciaország biztosított a Scott számára, 39,58 millió FRF (6,03 millió euró), vagy jelen értéken számolva 80,77 millió FRF (12,3 millió euró) összegben a földterület kedvezményes ára tekintetében [...] összeegyeztethetetlen a közös piaccal.

2. cikk

(1) Franciaország meghoz minden szükséges intézkedést annak érdekében, hogy a támogatás 1. cikkben említett kedvezményezettjével visszatérítse a jogellenesen már rendelkezésére bocsátott támogatást.

(2) A támogatás visszatéríttetésére a nemzeti jog eljárásainak megfelelően haladéktalanul sort kell keríteni, amennyiben ezek lehetővé teszik a jelen határozat azonnali és hatékony végrehajtását. A visszatérítendő támogatás magában foglalja a támogatásnak a kedvezményezett rendelkezésére bocsátása időpontjától a visszatérítés időpontjáig felszámított kamatait is. A kamatokat a regionális célú támogatások keretében nyújtott szubvenció-egyenérték számításához alkalmazott kamatláb alapján kell kiszámítani.”

- 17 A Bizottság a támogatás kiszámítása során abból indult ki, hogy a francia hatóságok 1975 és 1987 között 10,9 millió euró FRF (1,7 millió euró) összegért szereztek meg a 68 hektáros rendezetlen földterületet (a megtámadott határozat [15] és [170] preambulumbekzdése).
- 18 A Bizottság ezen összeghez hozzáadta az 1993. július 26-i fordulónapra vonatkozó „Z.1 La Saussaye & La Planche” felszámolási zárómérleg (a továbbiakban: a Sempel felszámolási mérlege) szerint a Sempel által a földterületre vonatkozó telekrendezési műveletekkel összefüggésben viselt összes költséget, azaz 140,4 millió FRF-t (21,4 millió eurót), amely így összesen 151,3 millió FRF-t (23,1 millió eurót) tett ki (a megtámadott határozat [168]–[170] preambulumbekzdése).
- 19 Ezt követően a Bizottság levont ezen összegből 51,3 millió FRF-t (7,9 millió eurót) a Sempel által kötött kölcsönszerződések pénzügyi ráfordításai, a földterületre vonatkozó telekrendezési műveletek utáni HÉA visszatérítése, valamint a közszolgáltatási szennyvízcsatorna költsége címén, mivel ez utóbbi tekintetében a francia hatóságok bizonyították, hogy az nem kizárólag a Scott tevékenységeit, hanem az önkormányzat egészét szolgálta (a megtámadott határozat [171] preambulumbekzdése).
- 20 A Bizottság szerint a vitatott földterület értékesítésére vonatkozó ügylet költsége így elérte a 100 millió FRF-t (15,2 millió eurót). A Bizottság becslése szerint az ügyletnek közvetlenül a Scottra eső költsége a 100 millió FRF (15,2 millió euró) 48/68-ad része,

azaz 70,588 millió FRF (10,76 millió euró), tekintve hogy a Scott a szóban forgó 68 hektáros földterületből csak 48 hektárt vásárolt meg.

21 A Bizottság végül levonta ezen összegből azt a 31 millió FRF-t (4,7 millió eurót), amelyet a Sempel a Scottól kapott, aminek folytán a francia hatóságok nettó vesztesége 39,58 millió FRF-t (6,03 millió eurót), illetve jelenértéken 80,77 millió FRF-t (12,3 millió eurót) tesz ki.

22 A támogatás összegének kiszámítása a következőképpen foglalható össze:

Megnevezés (millió FRF-ban)	Összeg (millió FRF-ban)
A földterület költségei (az eredeti földterület: 10,9; telekrendezés: 140,4)	151,3
Levonások (a Sempel kölcsönszerződéseinek pénzügyi költségei: 29,4; HÉA-visszatérítés: 8,3; szennyvízcsatorna: 13,6)	– 51,3
Az ügylet költsége (151,3 – 51,3)	100
A Scott részére történt értékesítés költsége (az ügylet költségeinek 48/68-ad része)	70,588
A Scott által fizetett ár	– 31
A támogatás összege	39,588

Az eljárás és a felek kérelmei

23 A felperes az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2000. november 30-án benyújtott keresetlevelével megindította a jelen keresetet.

- 24 Loiret megye 2000. december 4-én benyújtott, T-369/00. sz. számon nyilvántartásba vett keretlevelével keresetet indított, amely szintén a megtámadott határozat megsemmisítésére irányult.
- 25 A Francia Köztársaság az Elsőfokú Bíróság Hivatalánál 2001. április 5-én benyújtott beadványában kérte, hogy a felperes kérelmét támogatva a jelen eljárásba beavatkozóként részt vehessen.
- 26 A kibővített ötödik tanács elnöke 2001. május 10-i végzésével engedélyezte a Francia Köztársaság számára, hogy a felperes kérelmét támogatva az eljárásban beavatkozóként részt vegyen.
- 27 A Scott kérelmére az Elsőfokú Bíróság úgy döntött, hogy az ügy érdemének tárgyalását megelőzően a 659/1999 rendelet 15. cikke alapján először a Scott által felvetett elévülés kérdésében határoz.
- 28 Az Elsőfokú Bíróság 2003. április 10-i ítéleteivel elutasította a Scott és Loiret megye által indított kereseteket, amennyiben azok a 659/1999 rendelet 15. cikkének a Bizottság általi megsértésére vonatkoztak, továbbá az Elsőfokú Bíróság az azokhoz kapcsolódó költségekről egyelőre nem határozott (a T-366/00. sz., Scott kontra Bizottság ügyben 2003. április 10-én hozott ítélet [EBHT 2003., II-1763. o.] és a T-369/00. sz., Département du Loiret kontra Bizottság ügyben 2003. április 10-én hozott ítélet [EBHT 2003., II-1789. o.]). Az Elsőfokú Bíróság úgy határozott, hogy egyebekben folytatja az eljárást.
- 29 A fenti 28. pontban említett Scott kontra Bizottság ügyben hozott ítélet ellen a Scott által benyújtott fellebbezés tárgyában születendő bírósági ítélet meghozataláig a jelen, valamint a T-369/00. sz. ügyben az Elsőfokú Bíróság felfüggesztette az eljárást.

- 30 A C-276/03. P. sz., Scott kontra Bizottság ügyben 2005. október 6-án hozott ítéletében (EBHT 2003., I-8437. o.) a Bíróság elutasította a Scott által a fenti 28. pontban említett Scott kontra Bizottság ügyben 2003. április 10-én hozott ítélet ellen benyújtott fellebbezést.
- 31 Az Elsőfokú Bíróság 2005. november 10-i levelével felhívta a feleket, hogy a fenti 30. pontban említett Scott kontra Bizottság ügyben 2005. október 6-án hozott ítéletre tekintettel tegyék meg észrevételeiket az eljárás folytatásáról. A felperes 2005. november 24-i válaszában megerősítette, hogy kizárólag azon jogalapokról és érvekről kell határozni, amelyek a felperes által a La Saussaye ipari övezetben vásárolt, a vitatott földterület állítólagosan kedvezményes árának formájában nyújtott állami támogatásra, valamint a visszatérített kamatoknak a Bizottság általi alkalmazására vonatkoznak.
- 32 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság pervezető intézkedések keretében a szóbeli szakasz újbóli megnyitásáról határozott, és felhívta a feleket arra, hogy írásban válaszoljanak kérdéseire. A felek felhívásnak eleget tettek.
- 33 A 2006. október 25-i tárgyaláson az Elsőfokú Bíróság meghallgatta a felek szóbeli előadásait és a kérdéseire adott válaszait.
- 34 Ilyen összefüggésben a felperes kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:
- semmisítse meg a megtámadott határozat 2. cikkét, amennyiben az az 1. cikkében említett földterület kedvezményes ára formájában nyújtott támogatásra vonatkozik;
 - a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

35 A Francia Köztársaság a felperes keresetét támogatva kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- semmisítse meg a megtámadott határozatot;
- a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

36 A Bizottság kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság

- utasítsa el a keresetet;
- a felperest kötelezze a költségek viselésére;
- másodlagosan a feleket kötelezze saját költségeik viselésére.

Indokolás

37 Keresete alátámasztására a felperes három jogalapra hivatkozik. Első jogalapját az eljárási jogok megsértésére, második jogalapját az egyenlő bánásmód elvének megsértésére, harmadik jogalapját a bizalomvédelem elvének megsértésére, negyedik jogalapját pedig a támogatás téves minősítésére alapítja.

- 38 Először a keresetlevél mellékleteinek elfogadhatóságát, majd közvetlenül a negyedik jogalapot kell megvizsgálni.

A keresetlevél mellékleteinek elfogadhatóságáról

A felek érvei

- 39 A Bizottság azt kifogásolja, hogy a felperes olyan iratokra hivatkozik, amelyek nem képezték részét az előtte folyó közigazgatási eljárásnak. A Bizottság szerint a kereset következő mellékletei elfogadhatatlanok: a 6. melléklet (a *Les Échos* napilap 2000. március 31. – április 1-jei számában megjelent cikk), a 13. melléklet (a Scott ügyvédjének a Bizottság részére írt 1999. december 24-i levele) és a 19. melléklet (a Scott ügyvédjének Mario Monti bizottsági biztos kabinetjének egyik tagja részére írt 2000. március 24-i levele).
- 40 Emellett a Bizottság kiemeli, hogy a felperes keresetlevelének 23. mellékletéről (az Orléans városa által a felperes részére tett eredeti ajánlat) a francia hatóságok 2000. január 7-i levelének mellékletéből szerzett részben tudomást. Azonban a mellékletből több oldalt kihagytak. A keresetlevél 23. mellékletéből oldalak hiányoznak. Tekintettel arra, hogy a Bizottság részére először csak ekkor közzéttek ezen oldalakat, azok elfogadhatatlanok. A Bizottság ehhez hozzáfűzi, hogy a jelen ügy körülményei között az Elsőfokú Bíróság jogi szempontból figyelembe veheti az ezen iratban megjelölt bizonyos körülményeket.
- 41 A *Les Échos* napilapban megjelent cikket (lásd a fenti 39. pontot) illetően a felperes hangsúlyozza, hogy az elfogadható azon okból, hogy az nem a ténybeli körülmények előterjesztésére nyitva álló határidő lejártá előtt jelent meg.

- 42 Ami az 1999. december 24-i és 2000. március 24-i leveleket illeti (lásd a fenti 39. pontot), azoknak a Bizottság előtt folyó közigazgatási eljárás részét kellett volna képezniük, azonban a Bizottság megalapozatlanul elutasította azokat.
- 43 A keresetlevél 23. mellékletét (lásd a fenti 40. pontot) illetően a felperes azt állítja, hogy nincs tudomása arról, hogy a francia kormány csak hiányosan terjesztette elő ezen iratot a Bizottság részére. Azonban a Bizottság nem lehet jogosult arra, hogy kizárjon körülményeket abban az esetben, ha úgy tűnik, hogy a tagállam által a Bizottság részére előadott ténybeli körülmények tévesek vagy hiányosak.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 44 Az Elsőfokú Bíróság fontosnak tartja előzetesen megjegyezni, hogy a Bizottság által elfogadhatatlannak nyilvánított iratokat érvényesen csatolták mellékletként a keresethez, és így azok az Elsőfokú Bíróság által tárgyalt ügy iratainak részét képezik. A Bizottság ugyanis lényegében azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott határozat jogszerűségének elbírálása keretében nem veheti figyelembe a szóban forgó iratokat azon okból, hogy azok a közigazgatási eljárás során a Bizottság előtt nem képezték az ügy iratainak részét.
- 45 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság állami támogatások területén hozott határozatának jogszerűségét azon információk alapján kell megítélni, amelyekkel a Bizottság az adott határozat meghozatalakor rendelkezhetett (a Bíróság 234/84. sz., Belgium kontra Bizottság ügyben 1986. július 10-én hozott ítéletének [EBHT 1986., 2263. o.] 16. pontja és C-197/99. P. sz., Belgium kontra Bizottság ügyben 2003. szeptember 11-én hozott ítéletének [EBHT 1999., I-8461. o.] 86. pontja). Amint azt a Bizottság joggal kiemelte, ez azzal a következménnyel jár, hogy a felperes nem hivatkozhat a Bizottság számára ismeretlen, és a vele ezen eljárás alatt nem közölt ténybeli körülményekre (lásd e tekintetben az Elsőfokú Bíróság T-110/97. sz., Kneissl Dachstein kontra Bizottság ügyben 1999. október 6-án hozott ítéletének [EBHT 1999., II-2881. o.] 102. pontját).

46 Azonban az ítélkezési gyakorlatból nem következik az, hogy a megtámadott határozat jogszerűségének megítélése során nem lehet figyelembe venni a támogatás kedvezményezettje által valamely megsemmisítés iránti keresetben előterjesztett bizonyítékokat abban az esetben, ha e bizonyítékokat a közigazgatási eljárásban a vitatott határozat elfogadása előtt érvényesen a Bizottság elé terjesztették, és a Bizottság megalapozatlanul elutasította azokat.

47 Meg kell tehát vizsgálni valamennyi szóban forgó mellékletet.

48 A *Les Échos* napilapban megjelent cikket (lásd a fenti 39. pontot) illetően kétségtelenül megállapítható, hogy azt a közigazgatási eljárás során nem közölték a Bizottsággal. Ezért a megtámadott határozat jogszerűségének megítélése során nem lehet azt figyelembe venni.

49 Ami az Orléans városa által a felperes részére tett eredeti ajánlatot (lásd a fenti 40. pontot) illeti, nem vitatott, hogy a Francia Köztársaság a 2000. január 7-i levelének mellékletében bizonyos lapok kihagyásával megküldte ezen irat néhány lapját a Bizottság számára, anélkül azonban, hogy erre felhívta volna a Bizottság figyelmét. A megküldött lapok olvasásából nem nyilvánvaló, hogy lapok hiányoznak. Következésképpen nem kifogásolható, hogy a Bizottság nem kérte, hogy a Francia Köztársaság küldje el a hiányzó lapokat, továbbá nem lehet a megtámadott határozat jogszerűségét ezen oldalak tartalmára tekintettel megítélni.

50 Ami a Scott ügyvédjének a Bizottsághoz írt, 2000. március 24-i levelét (lásd a fenti 39. pontot) illeti, amint azt a Scott az Elsőfokú Bíróság írásbeli kérdéseire adott válaszában elismerte, a levél az elévülés kérdésével foglalkozik. Tekintettel arra, hogy az Elsőfokú Bíróság már kitért e kérdésre (lásd a fenti 27. és 28. pontot), a levéllel szemben emelt kifogás a jelen ítélet tekintetében figyelmen kívül marad.

- 51 Ezt követően meg kell vizsgálni a Scott ügyvédjének a Bizottsághoz írt, 1999. december 24-i levelét (lásd a fenti 39. pontot). A Bizottság azon okból nem vette figyelembe a levelet, hogy az harmadik féltől származik, és annak benyújtására az eljárást megindító határozatban előírt határidő lejártát követően került sor (lásd a fenti 12. pontot).
- 52 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állami támogatások felülvizsgálatára irányuló eljárás, figyelemmel annak általános rendszerére, azon tagállammal szemben indított eljárás, amely közösségi kötelezettségeire tekintettel felelős a támogatás nyújtásáért (a Bíróság C-74/00. P. és C-75/00. P. sz., Falck és Acciaierie di Bolzano kontra Bizottság egyesített ügyekben 2002. szeptember 24-én hozott ítéletének [EBHT 2000., I-7869. o.] 81. pontja).
- 53 A támogatás nyújtásáért felelős tagállamtól eltérő érdekeltek ezen eljárásban nem tarthatnak igényt a Bizottsággal történő olyan kontradiktórius jellegű vitára, mint amilyen az érintett államot megilleti. E személyek így lényegében az információforrás szerepét töltik be a Bizottság számára (lásd az Elsőfokú Bíróság T-198/01. sz., Technische Glaswerke Ilmenau kontra Bizottság ügyben 2004. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-2717. o.] 192. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 54 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az állami támogatások vizsgálatára irányuló eljárásra vonatkozó rendelkezések közül egy sem biztosít különleges jogot az érdekeltek között a támogatás kedvezményezettje számára. Ugyanakkor emlékeztetni kell arra, hogy az állami támogatások felülvizsgálatára irányuló eljárás nem a támogatás kedvezményezettjével „szemben” indított eljárás, ami azt jelentené, hogy ez utóbbi olyan jogokra hivatkozhatna, amelyek terjedelme azonos a védelmi jogokéval (a fenti 52. pontban hivatkozott Falck és Acciaierie di Bolzano kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 83. pontja). A támogatás kedvezményezettje ugyan nem rendelkezik az eljárásban félként szereplő személy jogállásával, az ítélkezési gyakorlat azonban elismer bizonyos eljárási jogokat a számára, amelyek arra irányulnak, hogy adatokat szolgáltatthasson a Bizottság részére, és kifejtthesse érveit (a fenti 30. pontban hivatkozott Scott kontra Bizottság ügyben 2005. október 6-án hozott ítélet 34. pontja).

- 55 A jelen ügyben kétségtelen, hogy a hivatalos eljárás során az EK 88. cikk (2) bekezdésének és a 659/1999 rendelet 6. cikke (1) bekezdésének megfelelően a Scottot felhívták arra, hogy tegye meg észrevételeit, és a társaság a részletes észrevételeinek a Bizottság részére 1998. november 23-én történő benyújtásával élt is e lehetőséggel (lásd a fenti 8. pontot).
- 56 Azonban nem következik a fenti 52–54. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból, hogy a Bizottság a vizsgálatra irányuló hivatalos eljárást megindító határozatban előírt határidő lejártát követően figyelmen kívül hagyhatja valamely támogatás kedvezményezettjének összes többi észrevételeit. Ugyanakkor az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a Bizottság az EK 88. cikk keretében az ügyet alaposan és pártatlanul köteles vizsgálni (lásd a Bíróság C-367/95. P. sz., Bizottság kontra Sytraval és Brink's France egyesített ügyekben 1998. április 2-án hozott ítéletének [EBHT 1995., I-1719. o.] 62. pontját, a továbbiakban: a Sytraval-ügyben hozott ítélet, és az Elsőfokú Bíróság T-228/99. és T-233/99. sz., Westdeutsche Landesbank Girozentrale és Land Nordrhein-Westfalen kontra Bizottság egyesített ügyekben 2003. március 6-án hozott ítéletének [EBHT 1999., I-435.] 167. és 168. pontját). Ennek megfelelően a Bizottság az eljárást megindító határozatban előírt határidő lejártát követően is köteles bizonyos körülmények között figyelembe venni a támogatás kedvezményezettjének észrevételeit.
- 57 A 659/1999 rendelet egyetlen rendelkezése sem, e rendelet 6. cikke pedig különösen nem zárja ki azt, hogy a Bizottság elfogadjon ilyen észrevételeket. Ugyanis e cikk lehetővé teszi a Bizottság számára, hogy kellően indokolt esetben meghosszabbítsa az észrevételeknek az érdekelt felek általi benyújtására nyitva álló határidőt.
- 58 Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a támogatásként történő minősítéshez az szükséges, hogy az EK 87. cikk (1) bekezdésében foglalt valamennyi feltétel teljesüljön (a Bíróság C-142/87. sz., Belgium kontra Bizottság, ún. „Tubemeuse”-ügyben 1990. március 21-én hozott ítéletének [EBHT 1990., I-959. o.] 25. pontja és a C-280/00. sz., Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ügyben 2003. július 24-én hozott ítéletének [EBHT 2003., I-7747. o.] 74. pontja). Ennek megfelelően a Bizottság köteles megvizsgálni, hogy az állítólagosan a kedvezményezett érdekében hozott intézkedés tényleges előnnyel jár-e a számára. Márpedig a jelen ügyben a vizsgálati eljárás során határozottan

vitatták a tényleges előny fennállását. Ennek megfelelően a francia hatóságok, a Scott és a Bizottság közötti kapcsolatban számos levél foglalkozott a vitatott földterület értékének meghatározásával. Ilyen körülmények között a Bizottság nem védekezhet az állami támogatások területén fennálló kötelezettségeinek szöveghűen merev értelmezésével annak érdekében, hogy az általa rögzített határidőn belül előadott információk elutasításával megtagadja a támogatás kedvezményezettje részére annak lehetőségét, hogy a vizsgálat valamely vitatott körülménye tekintetében észrevételekkel éljen (lásd e tekintetben az Elsőfokú Bíróság T-34/02. sz., Le Levant 001 és társai kontra Bizottság ügyben 2006. február 22-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-267. o.] 96. pontját).

- 59 Ugyanis annak ellenére, hogy az állami támogatások felülvizsgálatára irányuló eljárás a felelős tagállammal szemben indított eljárás, és e tagállam köteles teljes mértékben együttműködni a Bizottsággal, és részére előadni valamennyi kért információt, a Bizottság nem hagyhatja figyelmen kívül azt, hogy a támogatás esetleges visszatéríttetése jelentős pénzügyi következményekkel járhat annak kedvezményezettje számára. Emellett a Bizottság a bizonyítékok előterjesztésének előírása és azok értékelése során nem vélelmezheti, hogy a tagállamnak és a kedvezményezettnek – különösen a támogatás értékének kiszámítását illetően – közősek az érdekeik. Tekintettel arra, hogy a támogatást az érintett tagállam, és nem a Közösség részére fizetik vissza, a Bizottság nem feltételezheti, hogy a tagállam a kedvezményezettrel szembeni méltányos bánásmód biztosítása érdekében minimalizálni kívánta a visszatéríttetendő összeget.
- 60 A jelen ügyben a Bizottságnak az állítólagos állami támogatást majdnem tíz évvel az 1987-ben történő odaítélését követően kellett megvizsgálnia. Ráadásul a KC 1996-ban megvásárolta a Scottot, a támogatás kedvezményezettjét, majd 1998-ban értékesítette a vitatott földterületet a P & G részére (lásd a fenti 14. pontot). Olyan úgról van tehát szó, amelyben nem volt könnyű beszerezni a támogatás értékére vonatkozó információkat.
- 61 A Bizottság a Scott képviselőit is magában foglaló francia küldöttséggel 1999. december 7-én folytatott tárgyalásán mindvégig tisztázni kívánta a jelen ügyre vonatkozó tényeket. Ennek megfelelően az „eljárás érdekében” (a megtámadott határozat (11) preambulumbekzdése) meghozta azon határozatát, amelyben

engedélyezte kiegészítő információk 1999. december végéig történő előterjesztését. A felek eltérően vélekednek arról, hogy a Bizottság kizárólag a francia hatóságok részére engedélyezte-e kiegészítő információk előterjesztését, vagy ennek lehetőségét az egész küldöttség, így a Scott képviselői részére is biztosította. A Bizottság azonban nem bizonyította, hogy a szóban forgó megbeszélés során kifejezetten a francia hatóságok számára biztosította ennek lehetőségét. Mindenesetre a Scott ezen lehetőséggel élve küldte el 1999. december 24-i levelét a Bizottság részére.

- 62 Az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy a Bizottság ezen levelet elutasító határozata aránytalan és ellentmondásos volt. Először is tekintettel arra, hogy a Bizottság a szóban forgó tárgyalást követően 1999. december 31-ig késznek bizonyult kiegészítő információk elfogadására, ilyen körülmények között semmi oka nem volt annak, hogy a fenti információ eredete szerint különbséget téve elutasítsa a levelet pusztán azon okból, hogy az nem a francia hatóságoktól, hanem a támogatás kedvezményezettjétől származott. E tekintetben ki kell emelni, hogy a Bizottság a tárgyalás során megerősítette, hogy ha az 1999. december 24-i levél a francia kormány fejlécét viselő papíron érkezett volna, elfogadta volna az iratot, és azt a megtámadott határozata meghozatalakor figyelembe vette volna. A Bizottság nem teheti egyfelől lehetővé valamely támogatás kedvezményezettje számára, hogy részt vegyen olyan tárgyaláson, amelyen kiegészítő információk előterjesztését engedélyezi, és másfelől ezt követően megtiltsa ez utóbbi számára ezen információk előterjesztését. Másodszor a Bizottság magatartása ellentmondásos volt a tekintetben, hogy 2000. január 7-én és február 21-én, tehát jóval az 1999. december 7-i tárgyaláson rögzített 1999. december 31-i határidő lejártát követően, a francia hatóságoktól elfogadott igen hasonló információkat (lásd a fenti 13. pontot).

- 63 Ilyen körülmények között a felperes 1999. december 24-i levele elutasításának okai nem helytállóak. A felperes tehát a megtámadott határozat jogszerűségének vitatása érdekében hivatkozhat e levelére, mivel azt a Bizottság által a közigazgatási eljárás befejezése előtt és hat hónappal a megtámadott határozat elfogadása előtt a rögzített határidőn belül nyújtották be a Bizottság részére.

A támogatás téves megítélésére vonatkozó negyedik jogalapról

A felek érvei

- 64 A felperes elsősorban azzal érvel, hogy a Bizottság hibát követett el a vitatott földterület értékének meghatározása során. A Bizottság megközelítése szerint különösen a tekintetben téves, hogy az a rendezetlen földterület és a tagállami telekredezés értékét vette alapul, feltételezve hogy e költségek – a Sempel részére fizetett 31 millió FRF összeget levonva – megfelelnek az állítólagos támogatás értékének.
- 65 A rendezetlen földterület értékét illetően a felperes úgy véli, hogy a tizenkét évvel a földterületnek a felperesre történő átruházása előtt Orléans városa részéről felmerült költségek nem tükrözik megbízhatóan a rendezetlen földterület 1987-es értékét. A felperes az 1999. december 24-i levelére és a Francia Köztársaság 2000. február 21-i levelére hivatkozva azt állítja, hogy a Bizottságnak azon adóellenőrzés megállapításait kellett volna alapul vennie, amely szerint a rendezetlen földterület értéke 1987-ben, illetve 1988-ban 5,55 FRF/m² volt.
- 66 Ami a Bizottság azon érvét illeti, miszerint eltekinthetett az adóellenőrzés megállapításaitól, mivel arra 6 évvel a szóban forgó értékesítést követően került sor, a felperes hangsúlyozza, hogy az adóellenőrzés megállapításai a rendezetlen földterületnek az állami támogatásokra vonatkozó eljárás szempontjából releváns időpontban fennálló értékét határozzák meg, és annak megállapításai az ezen időpontban végzett értékelésen alapulnak. A felperes ehhez hozzáfűzi, hogy az adóellenőrzés során meghatározott földterületérték megfelelően felhasználható volt az állítólagos állami támogatás vizsgálata keretében, mivel az adóhatóságoknak nyilvánvalóan ahhoz fűződött érdeke, hogy a lehető legmagasabb összegben határozzák meg a földterület értékét annak érdekében, hogy csökkentsék a gyárnak a jövőbeni jövedelemadó számítása során érvényesíthető amortizációs költségeit.

- 67 A felperes hangsúlyozza, hogy a Bizottság szerinte nem azzal követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát, hogy nem vette figyelembe az 1993-ban végzett adóellenőrzés során felhasznált 1988-as értékelést. A hivatkozott hiba inkább abban áll, hogy a Bizottság nyilvánvalóan nem túl meggyőző adatokat vett alapul, míg a felperes olyan további megalapozott információkat terjesztett elő, amelyeket a Bizottság nem vizsgált meg.
- 68 A felperes szerint mivel Orléans város 1975 óta a szóban forgó földterület tulajdonosa volt (a megtámadott határozat (15) preambulumbekzdése), nem arról az esetről van szó, hogy valamely állami szerv az e szerv és valamely állami támogatásra igényt tartó társaság között kötött szerződés alapján hozzájárul a földterület megszerzéséhez annak érdekében, hogy az a vételárnál alacsonyabb áron átruházásra kerüljön a társaság részére. Ilyen esetben bármely állami támogatás értékének meghatározására a földterületnek az állami szerv részéről felmerült beszerzési költségei alapján kerülne sor. Ezzel szemben a jelen ügyben a Bizottságnak kellett meghatároznia a földterületnek a Scottra történő átruházása időpontjában fennálló értékét.
- 69 Ami a földterületen végzendő telekrendezés költségeit illeti, a Bizottság megalapozatlanul számította hozzá a támogatás értékéhez a Sempel által a földterületen végzett telekrendezéssel kapcsolatban viselt költségeket. A Scott-szerződésből ugyanis kitűnik, hogy a helyi önkormányzatok hozzájárultak ahhoz, hogy a Sempel legfeljebb 80 millió FRF fejében elvégzi a munkákat a területen. Tekintettel e felső határértékre, nyilvánvalóan téves és méltánytalan a Bizottság azon feltételezése, miszerint a felperes a Sempel által elköltött minden egyes frank 48/68-ad része után előnyre tesz szert.
- 70 Ráadásul a Sempel által viselt költségeket feltehetően elpazarolták, illetve olyan munkák elvégzésére fordították, amelyeket a Scott nem kért, és ahhoz érdeke sem fűződött. E költségek olyan, infrastruktúrára vonatkozó munkák költségei is lehetnek, amelyeket általában állami költségvetésből finanszíroznak, így azok nem minősülhetnek támogatásnak (lásd a megtámadott határozat (168) és (169) preambulumbekzdését).

- 71 A felperes ehhez hozzáteszi, hogy a vitatott földterület tulajdonjogát 3 millió FRF-ért (azaz 64 FRF/m²) szerezte meg. A felperes szerint ez megfelel a piaci árnak. E tekintetben megjegyzi, hogy a P & G 1998-ban a tényleges piaci áron, vagyis 27,653 millió FRF-ért vásárolta meg a szóban forgó 48 hektár nagyságú földterületet és gyárat. A P & G által fizetett ár pontosabban tükrözi a vitatott földterület 1987-es értékét, mint a Bizottság által kiválasztott figyelembe vett körülmények.
- 72 A felperes másodsorban azt állítja, hogy a Bizottság több nyilvánvaló mérlegelési hibát elkövetett a támogatás összegének kiszámítása során.
- 73 Ilyen hiba található különösen a megtámadott határozatban szereplő számításban, amely határozatot a Bizottság a keresetlevél benyújtását követően kijavított (lásd a fenti 15. pontot).
- 74 Emellett a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el azzal, hogy a vitatott földterületre vonatkozó támogatás jelen értékének kiszámításához 5,7%-ban rögzítette a kamatlábat. Amennyiben a Bizottság meghatározta e támogatásnak az állam számára jelentett költségét, a Franciaországban ténylegesen a közszférába tartozó, a Sempelhez hasonló szervekre alkalmazandó kamatot kellett volna figyelembe vennie, azaz alacsonyabb kamatlábat, mint amelyet a magánszférában alkalmaznak a kölcsönökre.
- 75 A Bizottság először is hangsúlyozza, hogy a felperes nem vitatja, hogy a Bizottság tiszteletben tartotta az információk előadására vonatkozó felszólítás általános szabályait (lásd a 659/1999 rendelet 13. cikkét és a Bíróság C-324/90. és C-342/90. sz., Németország és Pleuger Worthington kontra Bizottság egyesített ügyekben 1994. április 13-án hozott ítéletének [EBHT 1994., I-1173. o.] 26. pontját). A Bizottság ezt azzal egészíti ki, hogy nem volt köteles arra, hogy közvetlenül a felperes részére küldje a felszólítást, tekintve hogy az állami támogatásra vonatkozó eljárások kizárólag a Bizottság és a tagállam között folynak. A felperesnek alkalma

nyílt arra, hogy az eljárást megindító határozatot követően megtegye észrevételeit, de arra mindenképpen lehetősége volt, hogy az információk előterjesztésére vonatkozó felszólításról szóló sajtóközleményt követően pótolja a hiányzó információkat. A Bizottság emellett hangsúlyozza, amint azt a későbbiekben bizonyítani is fogja, hogy a hiányzó információk a jelen ügyben nem jelentenek jelentős problémát.

76 A Bizottság kiemeli, hogy megkísérelte meghatározni a felperesre ruházott rendezetlen földterület, valamint a telekrendezés értékét. A Bizottság azért a tagállam által viselt költséget vette alapul, mert a megállapítása szerint a jelen ügyben e megközelítés megbízható mutatója a felperesre ruházott, a vitatott földterület valószínű értékének.

77 Ami a rendezetlen földterületet illeti, a Bizottság a földterületnek a szerződés-kötés napja, azaz az 1987. augusztus 31. szerinti értékét kívánta meghatározni. Jóllehet a Bizottság a megtámadott határozatában nem alkalmazta visszamenőleges hatállyal a hatóságok általi földterület- és épületértékesítés állami támogatási elemeiről szóló 97/C 209/03. sz. közleményét (HL 1999, C 209., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 43. o.), a Bizottság alkalmazta a közleménynek az abban kifejtett, az EK 87. cikk (1) bekezdésére vonatkozó „módszeres és logikus” megközelítését. A Bizottság e tekintetben kiemeli, hogy a vitatott földterületet nem feltételmentes pályázati eljárás keretében értékesítették, és a felperes részére történő értékesítéskor nem végezték el a vitatott földterület független szakértői értékelését. Ilyen körülmények között a Bizottság szerint a földterületnek az önkormányzatok által viselt eredeti költsége „fontos mutatója” a rendezetlen földterület értékének.

78 A francia hatóságok az eljárás folyamán három alkalommal is jelezték a Bizottság számára, hogy az 1975 és 1987 között megszerzett rendezetlen földterület átlagos költsége 15 FRF/m² összegben állapítható meg (a megtámadott határozat 8. lábjegyzete). Jóllehet e hatóságok az 1997. november 3-i levelükben részletezték, hogy 30 hektár megszerzésére 1975. július 1-jén, 32,5 hektár megszerzésére 1984. december 13-án, 5,5 hektár megszerzésére pedig 1987. szeptember 18-án került sor, úgy döntöttek, hogy nem közlik az egyes értékesítések árát. A Bizottság e tekintetben megjegyzi, hogy a közigazgatási eljárás során nem nyújtották be hozzá sem az

értékesítés okmányait, sem a földterületnek Orléans város által egymást követő megszerzését tanúsító bármely más iratot. A Bizottságot nem tájékoztatták a 15 FRF/m²-es átlagár kiszámításához használt módszerről. Ráadásul pontosan nem állapítható meg, hogy az Orléans város által megszerzett összesen 68 hektárból mekkora földterületeket ruháztak át a felperesre, aki végül 48 hektár területtel rendelkezett. Ilyen körülmények között a Bizottság joggal jutott arra a következtetésre, hogy a közölt 15 FRF/m²-es ár egészen az 1987-ig tartó időszakra irányadó, és az következésképpen a földterület a Scott-szerződés idején fennálló minimális értékének kellőképpen közeli és ennél fogva megbízható mutatójának tekinthető.

79 Ráadásul az Orléans város képviselőtestületének 1994. május 27-i üléséről készült jegyzőkönyv 2.2. pontja szerint a rendezetlen földterület eredeti értéke 10,9 millió FRF, azaz a „igen mérsékelt” 23 FRF/m² összeget tesz ki. Tekintettel arra, hogy ezt a jegyzőkönyvet maga a vitatott támogatást odaítélő hatóság készítette el a jelen eljárást megelőzően, a Bizottság úgy véli, hogy az ésszerű és megbízható kiindulási alapként használható a rendezetlen földterület értékének meghatározásához. A Bizottság ehhez hozzáfűzi, hogy az Orléans város által a felperes részére készített ajánlati iratokból kitűnik, hogy a rendezetlen „földterület értéke 1987-ben 20 millió frank” (azaz 50 hektárra számolva 40 FRF/m²) volt.

80 A felperes állításával ellentétben a francia hatóságok a 2000. február 21-i levelükben nem hivatkoztak arra, hogy valamely állítólagos adóellenőrzés során a rendezetlen földterület értékét 5,55 FRF/m² összegben állapították meg. A Bizottság szerint pusztán egy táblázat megértésének megkönnyítését szolgáló információról van szó, amelyet semmilyen okirati bizonyíték nem támaszt alá, amely 1993-ra, megközelítőleg 6 évvel a Scott-szerződés megkötését követő időszakra vonatkozik, és amely ellentmond a francia hatóságok által az eljárás során tett egyéb nyilatkozatoknak, valamint az Orléans város képviselőtestülete által az 1994-i tárgyaláson tett nyilatkozatnak. Ebből következően a Bizottság semmilyen hibát nem követett el azzal, hogy a felperes által hivatkozott fordulatból nem vezette le, hogy a rendezetlen földterület értéke 5,55 FRF/m²-ben állapítható meg.

81 A felperes először a válaszában hivatkozik arra, hogy az 1999. december 24-i levele valamely, állítólag 1988-ban végzett, a rendezetlen földterület értékére vonatkozó

becslést tartalmaz (lásd a fenti 65. pontot). A Bizottság szerint a válaszban foglalt új ténybeli körülmények ugyanazon okból elfogadhatatlanok, mint maga az 1999. december 24-i levél. A Bizottság e tekintetben előadja, hogy még e levélben sem fedezhető fel a legcsekélyebb utalás valamely, állítólag 1988-ban végzett értékelésre.

- 82 Eltekintve attól, hogy a fenti levél elfogadhatatlan, a Bizottság szerint azt érdeemben el kell utasítani. Először, a felperes semmilyen iratot nem nyújtott be azon állítása alátámasztására, miszerint az értékelésre a rendezetlen földterület 1987-es értéke alapján 1988-ban került sor, és semmilyen tájékoztatást nem adott arról, hogy ezen értékelést milyen törvény vagy rendelet alapján kellett volna elvégezni. Másodszor, a Bizottság úgy véli, hogy a helyi adóhatóság jelképes és lényegében fiktív értékeket tulajdoníthat földterületeknek a helyi adó alá tartozásuk megállapítása érdekében, ezen értékeknek azonban kevés vagy semmi köze nincs a földterületek valódi piaci értékéhez. Harmadszor, a felperes állításával ellentétben, semmi alapja annak a feltételezésnek, hogy az adóhatóság a lehető legmagasabb összegben állapította meg a földterület értékét annak érdekében, hogy korlátozza a telekrendezés értékének maximumát, csökkentse a felperes amortizációs költségeit, és így növelje az általa fizetendő adót. Negyedszer, a Bizottság úgy véli, hogy az adóhatóság által végzett valamely értékelés nem zárja ki szükségszerűen az állami támogatás valamennyi elemének fennállását.

- 83 Emellett a Bizottság vitatja a felperes azon állítását, miszerint Orléans város 1975 óta a rendezetlen földterület tulajdonosa volt. A fenti 78. pontban kifejtettek szerint a francia hatóságok közölték, hogy 30 hektár megszerzésére 1975. július 1-jén, 32,5 hektár megszerzésére (kevéssel több, mint két évvel a Scottnak tett ajánlat előtt) 1984. december 13-án, 5,5 hektár megszerzésére pedig 1987. szeptember 18-án, tehát a Scott-szerződés és a Sempel-megállapodás megkötését követően került sor. Ezért a felperes érvelése szerint (lásd a fenti 68. pontot) olyan helyzetről van szó, amelyben a Bizottság joggal vette figyelembe az önkormányzat által a rendezetlen földterület megszerzéséért fizetett árat. A Bizottság ehhez hozzáfűzi, hogy a Francia Köztársaság úgy döntött, hogy nem tájékoztatja a Bizottságot sem a felperes részére az általa végül megszerzett földterületek részleteiről, sem az átlagár kiszámításának módjáról.

- 84 Ami a telekredezést illeti, a Bizottság határozat kibocsátásával felszólította a francia hatóságokat, hogy adjanak részletes felvilágosítást a részére, valamint nyújtsák be a Sempel által elvégzett munkákat és azok valódi költségeit részletező iratokat. A közigazgatási eljárás során nem terjesztettek elő ilyen információkat a Bizottsághoz.
- 85 Ráadásul a felperes semmilyen tájékoztatással nem szolgál a tekintetben, hogy álláspontja szerint mi a telekredezés részére átruházott eredményeinek értéke. A fenti 77. pontban kifejtettek szerint megfelelő pályázati eljárás, illetve az értékesítés előtti tárgyalásokat megelőzően végzett független szakértői értékelés hiányában a tagállam által viselt költség megfelelő mutatója a telekredezés felperesre átruházott eredményei értékének, nevezetesen a 89,8 millió FRF-nek. E tekintetben a Bizottság rámutat arra, hogy felhasználta a Sempel (a jelen esetben auditált) felszámolási zárómérlegét, vagyis a számára rendelkezésre álló legmegbízhatóbb okirati bizonyítékot, levonva a Sempel pénzügyi költségeit, a HÉA-t és a francia hatóságok beleegyezésével a közösségi infrastruktúra költségeit (a megtámadott határozat (89) és (171) preambulumbekzdése). A Bizottság e mérleg alapján határozta meg a telekredezés összértékét. A felperes állításával ellentétben a telekredezés részére átruházott eredményei nem a Scott-szerződés feltételeitől, hanem a Sempel által ténylegesen elvégzett munkáktól függték.
- 86 A Bizottság megjegyzi, hogy az Orléans város képviselőtestületének 1994. május 27-i üléséről készült jegyzőkönyve szerint (2.2. pont) az ügylet teljes, a földterületet és a telekredezést is magában foglaló költsége 84,482 274 millió FRF vagy, 92,531 048 millió FRF-t jelentett Orléans város és Loiret megye számára.
- 87 A Bizottság úgy véli, hogy a P & G által 1998-ban fizetett vételár (lásd a fenti 71. pontot) nem tükrözi jobban az 1987-ben megvalósított telekredezés értékét, mint a rendelkezésre álló és a megtámadott határozatában ismertetett más bizonyítékok. A Bizottság felhívja a figyelmet arra, hogy a felperes az eljárás során végig igazságtalanságra panaszkodik, amely szerinte őt azon okból érte, hogy a KC a Scott megszerzésekor magas árat fizetett, viszont amikor a Scott értékesítette az eszközeit, a vételár nem tartalmazott semmilyen, a szóban forgó támogatásnak

megfelelő összeget. Ezen érvelés felér annak beismerésével, hogy a P & G által fizetett vételárban figyelembe vették az eszközöknek a szóban forgó támogatás létezése által már eleve nagymértékben befolyásolt értékét. A Bizottság úgy véli, hogy a felperes nem érheti el, hogy a „kecske is jóllakjon, és a káposzta is megmaradjon”: a P & G vagy „fizetett” a Scottnak a támogatásért, amely esetben nincs szó a Scottot ért igazságtalanságról, vagy a támogatás odaítélése már eleve döntően befolyásolta a P & G fizetett árát – amely áron a Scott képes volt értékesíteni, és arra hajlandó is volt –, amely esetben az semmiképpen nem szolgálhat a földterület és a telekredezés 1987-es valódi értéke kiszámításának alapjául.

- 88 A Bizottság emellett emlékeztet arra, hogy felszólította a francia hatóságokat, hogy részletesebb információkat terjesszenek elő a számára (a megtámadott határozat (97) és (168) preambulumbekzdése).
- 89 A Bizottság másodsorban elismeri, hogy a megtámadott határozatba számítási hiba csúszott (lásd a fenti 73. pontot), és előadja, hogy ezért megtette e hiba kijavításához szükséges intézkedéseket (lásd a fenti 15. pontot).
- 90 El kell utasítani a felperes azon állítását, miszerint a Bizottság megközelítése következetlen, és a Sempelre vonatkozó kamatlábat kellett volna alkalmaznia (lásd a fenti 74. pontot). A Bizottság helyesen alkalmazta a jogszerűtlen állami támogatások visszatérítésének előírása nyomán visszafizetendő összeg kiszámítása érdekében történő referencia- és leszámítolási kamatláb meghatározásának módjáról szóló közleményében rögzített 5,6%-os kamatlábat.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 91 Tekintettel arra, hogy az állami támogatás fogalma jogi természetű, és azt objektív tényezők alapján kell értelmezni, a közösségi bíróságnak, figyelemmel mind az általa

tárgyalt ügy egyedi körülményeire, mind a Bizottság által végzett mérlegelés műszaki, illetve összetett jellegére, főszabály szerint teljes körű felülvizsgálatot kell gyakorolnia a tekintetben, hogy valamely intézkedés az EK 87. cikk (1) bekezdése alá tartozik-e (a Bíróság C-83/98. P. sz., Franciaország kontra Ladbroke Racing és Bizottság ügyben 2000. május 16-án hozott ítéletének [EBHT 2000., I-3271. o.] 25. pontja és az Elsőfokú Bíróság T-98/00. sz., Linde kontra Bizottság ügyben 2002. október 17-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-3961. o.] 40. pontja).

- 92 Az EK 87. cikk (1) bekezdése szerinti előnynek minősülnek azon beavatkozások, amelyek különféle formákban megjelenve enyhítik a vállalkozások költségvetésére nehezedő terheket, és amelyek ezáltal valamely olyan támogatással mutatnak rokonságot (lásd e tekintetben a Bíróság 30/59. sz., De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg kontra Főhatóság ügyben 1961. február 23-án hozott ítéletének [EBHT 1961., 3. o.] 39. pontját és a C-328/99. és C-399/00. sz., Olaszország és SIM 2 Multimedia kontra Bizottság egyesített ügyekben 2003. május 8-án hozott ítéletének [EBHT 2003., I-4035. o.] 35. pontját), mint például különösen a termékeknek, illetve szolgáltatásoknak kedvezményes feltételek mellett történő értékesítése, illetve nyújtása (lásd a Bíróság C-126/01. sz. GEMO-ügyben 2003. november 20-án hozott ítéletének [EBHT 2003., I-13769. o.] 29. pontját; lásd szintén a Bíróság 67/85, 68/85 és 70/85. sz., Van der Kooy és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1988. február 2-án hozott ítéletének [EBHT 1988., I-219. o.] 28. és 29. pontját).
- 93 Ha ezen elvet valamely földterületnek valamely hatóság által valamely vállalkozás részére történő értékesítésére alkalmazzák, annak következtében különösen az tisztázandó, hogy rendes piaci feltételek mellett a szerző fél elérhette volna-e ugyanazt a vételárat (lásd e tekintetben az Elsőfokú Bíróság T-127/99., T-129/99. és T-148/99. sz., Diputación Foral de Álava és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2002. március 6-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-1275. o.] 73. pontját). A piaci ár meghatározása során a Bizottság köteles figyelembe vennie azt, hogy a piaci ár utólagos meghatározása annak természeténél fogva bizonytalanságot hordozhat magában (az Elsőfokú Bíróság T-274/01. sz., Valmont kontra Bizottság ügyben 2004. szeptember 16-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-3145. o.] 45. pontja).
- 94 Egyaránt hangsúlyozni kell azt, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely jogellenesen nyújtott támogatás visszatéríttetése során a Bizottság célja, hogy megvonja a kedvezményezettől a versenytársaihoz képest a piacon megszerzett előnyöket, és visszaállítsa az ezen támogatás nyújtása előtti állapotot (lásd e

tekintetben Bíróság a fenti 58. pontban hivatkozott Tubemuse-ügyben hozott ítéletének 66. pontját és a C-348/93. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 1995. április 4-én hozott ítéletének [EBHT 1995., I-673. o.] 27. pontját). Ily módon a jogszerűtlen támogatás visszatéríttetése még akkor sem a közösségi jogban szabályozatlan szankció, ha annak alkalmazása jóval a szóban forgó támogatás odaítélését követően történik (a Bíróság C-75/97. sz., Belgium kontra Bizottság ügyben 1999. június 17-én hozott ítéletének [EBHT 1999., I-3671. o.] 65. pontját és az Elsőfokú Bíróság T-55/99. sz., CETM kontra Bizottság ügyben 2000. szeptember 29-én hozott ítéletének [EBHT 2000., I-3207. o.] 164. pontját). Másként fogalmazva, a Bizottságnak az állami támogatások területén hozott, a támogatás visszatéríttetéséről rendelkező határozatai nem büntetőjogi jellegű, hanem a korábbi állapot visszaállítására irányuló intézkedések.

95 Azonban ha a Bizottság rendelkezik az adott összeg visszatéríttetéséről, az ügy EK 88. cikk keretében történő gondos és pártatlan vizsgálatára vonatkozó kötelezettségének megfelelően (a fenti 56. pontban hivatkozott Sytraval-ügyben hozott ítélet 62. pontja és a fenti 56. pontban hivatkozott Westdeutsche Landesbank Girozentrale és Land Nordrhein-Westfalen kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 167. pontja) meg kell határoznia – annyira pontosan, amennyire az ügy körülményei ezt megengedik – a vállalkozás számára biztosított támogatás értékét. A támogatás előtti állapot visszaállítása során a Bizottság egyfelől köteles biztosítani, hogy a támogatásnak megfelelő tényleges előny megszűnik, és ily módon köteles rendelkezni a teljes támogatás visszatéríttetéséről. Nem írhatja elő a kedvezményezett iránti engedékenységből az általa kapott támogatás értékénél alacsonyabb összeg visszatéríttetését. Másfelől a Bizottság nem jogosult a jogsértés súlyossága feletti rosszallását kifejezve előírni a kedvezményezett által kapott támogatás értékénél nagyobb összeg visszatéríttetését.

96 E tekintetben a fentieket azzal kell kiegészíteni, hogy nem róható fel a Bizottságnak, hogy megközelítő értékelést végzett. Ugyanis, mivel be nem jelentett támogatásról van szó, az ügy körülményei között, és különösen olyan helyzetben, amikor a földterület értékesítése óta már hosszabb idő eltelt, elképzelhető, hogy a Bizottság számára nehézséget jelent a támogatás pontos értékének megállapítása. E körülményeket figyelembe lehet venni a Bizottság határozata jogszerűségének és annak megítélése során, hogy a Bizottság gondosan folytatta-e le az EK 88. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálati szakaszt. Mindazonáltal a támogatás értékének

meghatározására vonatkozó lényeges kérdés ténykérdés, amelynek tekintetében a közösségi bíróságnak teljes körű felülvizsgálatot kell gyakorolnia. Pusztán az, hogy a Bizottság az ügy körülményei miatt megközelítő értékeléshez folyamodhat, önmagában nem biztosít számára mérlegelési mozgásteret azon összeg meghatározása tekintetében, amelynek visszatéríttetéséről rendelkezik.

- 97 A felperes a jelen ügyben hangsúlyozza, hogy az általa a vitatott földterületért fizetett ár, azaz a 31 millió FRF megfelelt az ingatlan 1987-ben, a Sempel-megállapodás megkötése idején irányadó piaci árának.
- 98 Azonban a Bizottság a megtámadott határozatban arra a megállapításra jutott, hogy a francia hatóságok kedvezményes áron értékesítették a vitatott földterületet a Scottnak, és a terület értékét 70,588 FRF-ban határozta meg. A Bizottság ezen összeget nem a vitatott földterület piacon történő esetleges 1987-es értékesítésének árára vonatkozó becslés, hanem az érintett hatóságok részéről felmerült költségek alapulvételével állapította meg (lásd a fenti 17–20 pontot).
- 99 A Bizottság szerint jogosult, sőt köteles volt alapul venni a francia hatóságok részéről felmerült költségeket. Egyfelől e megközelítés hűen tükrözi a felperesre átruházott földterület és fejlesztések valószínű értékét. Másfelől a Bizottság a megtámadott határozatban hangsúlyozza (lásd különösen a (97)–(99) preambulumbekendést), hogy a Francia Köztársaság a közigazgatási eljárás során nem mutatott együttműködést, halogató magatartást tanúsított, és a 659/1999 rendelet 10. cikkének (3) bekezdése alapján hozott, az információk előterjesztéséről rendelkező felszólítás ellenére különösen nem terjesztette elő az állami támogatás értékének megállapításához szükséges valamennyi információt (lásd a fenti 10. pontot).

- 100 Ilyen körülmények között, és tekintettel a fenti 91–95. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatra, az Elsőfokú Bíróság feladata annak megvizsgálása, hogy a Bizottság a megkívánt gondossággal mérlegelte-e a szóban forgó ténybeli körülményeket, és különösen annak megítélése, hogy a jogellenes előny összegének értékelése során a Bizottság által a megtámadott határozatban a vitatott földterületnek tulajdonított érték kellő pontossággal tükrözi-e az 1987-es piaci értéket.
- 101 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság a támogatás összegének meghatározása során a megtámadott határozat első változatában kétségtelenül tárgyi hibát követett el, amelyet jelen keresetet követően kijavított. Határozatának első változatában a Bizottság a teljes, 68 hektáros területre vonatkozó értékesítési ügyletből indult ki, amelyből levonta a felperes által fizetett 31 millió FRF-t. Majd a kapott összeget beszorozta 48/68-dal, figyelembe véve, hogy a Scott csak 48 hektárt vásárolt. A számítás szerint a vitatott földterület kedvezményes ára formájában nyújtott támogatás összege 48,7 millió FRF (7,42 millió euró), illetve jelen értéken 100 millió FRF (15,2 millió euró) tesz ki.
- 102 A Bizottság azonban tévesen számolt, amikor nem a teljes 31 millió FRF-t, hanem ezen összegnek csak a 48/68-ad részét tulajdonította a Scottnak. Ezt a hibát elismerte, és a megtámadott határozat javított változatában megállapította, hogy a támogatás 39,58 millió FRF-t, illetve jelen értéken 80,77 millió FRF-t tesz ki.
- 103 Mivel a Bizottság a jelen kereset benyújtását követően javította ki a hibát, az önmagában nem igazolhatja a megtámadott határozat megsemmisítését. Ehhez két észrevétel kívánczik. Először is felvethető, hogy melyek azon okok, amelyek következtében a Bizottság a vizsgálata során ilyen súlyos hibát követett el. Továbbá, az ilyen hiba elkövetése különösen megerősíti annak szükségességét, hogy az Elsőfokú Bíróság alaposan ellenőrizze a támogatás kiszámításának valamennyi elemét.

104 Ezért meg kell vizsgálni a Bizottságnak a megtámadott határozatban a vitatott földterület meghatározása során alkalmazott megközelítését.

– A megtámadott határozatban alkalmazott számítás és módszer hibáiról

105 Először is emlékeztetni kell arra, hogy a valamely földterület állítólag kedvezményes áron történő értékesítése formájában nyújtott támogatás értékének meghatározása keretében a piacgazdasági körülmények között működő magánbefektető szempontját kell alkalmazni. Ezért a támogatás összege megegyezik a kedvezményezett által ténylegesen fizetett ár és azon ár különbségével, amelyet a kedvezményezett a privátszférába tartozó eladó részére rendes piaci feltételek mellett az adott időpontban valamely egyenértékű földterületért fizetett volna.

106 A Bizottság azonban a jelen ügyben elismeri, hogy a támogatás értékének meghatározása során a francia hatóságok által fizetett árat vette alapul (lásd a fenti 76. pontot). A Bizottság a megtámadott határozatban ugyanis egyáltalán nem közvetlen, illetve független értékelés alapulvételével határozta meg a vitatott földterület 1987-es piaci értékét. Ezzel szemben a Bizottság a vitatott földterületnek az érintett hatóságok által fizetett árat vette alapul. Jóllehet a beszerzés és a telekredezés költsége másodlagosan és közvetve utalhat a vitatott földterület értékére, nem e tényezők fejezik ki legjobban ezt az értéket. A magánbefektető elvének alkalmazása ugyanis azon vételár megállapításához vezet, amelyet a vitatott földterületért abban az esetben kaptak volna, ha azt 1987 augusztusában rendes piaci feltételek mellett értékesítetik. Ezen árat nem feltétlenül az eladó részéről felmerült költségek határozzák meg, mivel azt számos tényező, így a keresletnek és a kínálatnak az értékesítés idején fennálló egyensúlya is befolyásolhatja. Másként fogalmazva, a francia hatóságok részéről a rendezetlen földterület vétele és telekredezése keretében 12 év alatt felmerült költségek (lásd a fenti 17. pontot) nem feltétlenül tükrözik a terület 1987. augusztusi piaci értékét.

- 107 A Bizottság a francia hatóságok részéről felmerült költségeken alapuló értékelési módszerének igazolására előadja, hogy ellentétben az EK 87. cikk (1) bekezdésének „módszeres és logikus” megközelítésével, amelyet a későbbiekben a hatóságok általi földterület- és épületértékesítés állami támogatási elemeiről szóló 97/C 209/03. sz. közleményében fejtett ki, a francia hatóságok nem feltételmentes pályázati eljárás keretében értékesítették a vitatott földterületet, és a felperes részére történő értékesítéskor nem végezték el a vitatott földterület független szakértői értékelését (lásd a fenti 77. és 85. pontot). Ilyen körülmények között a Bizottság úgy véli, hogy a vitatott földterület értékének meghatározása során joggal vehette alapul a szóban forgó hatóságok részéről felmerült költségeket.
- 108 Márpedig az a tény, hogy a francia hatóságok a vitatott földterületnek a Scott részére történő értékesítése előtt 1987-ben nem közbeszerzés útján vagy független értékelés alapján határozták meg a földterület értékét, az EK 88. cikk (2) bekezdése keretében folytatott eljárás során nem mentesíti a Bizottságot azon kötelezettsége alól, hogy a vagyontárgy értékét a legmegbízhatóbb módszer alapján határozza meg. Ugyanis az állításával ellentétben a Bizottság nem az 1997-es közleményben kifejtett módszeres és logikus megközelítést alkalmazta, hanem a francia hatóságok részéről a múltban felmerült, a vitatott földterület beszerzési és telekrendezési költségeit vette alapul anélkül, hogy megfontolta volna a független értékelés lehetőségét (lásd a lenti 137. és 138. pontot).
- 109 Egyébként még annak feltételezése esetén is, hogy a Bizottság a vitatott földterület értékének megállapítása során joggal vehette alapul kizárólag az érintett hatóságok részéről felmerült költségeket, az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy a rendezetlen földterület értékelése során alkalmazott megközelítése hibás, amennyiben egyfelől a Bizottság e tekintetben egy második hibát is elkövetett, másfelől pedig a költségeket illetően pontatlan adatokból indult ki.
- 110 Először, a Bizottság a megtámadott határozatban megállapítja, hogy „[Orléans] városa 1975 és 1987 között 16 FRF/m² (2,4 euró/m²) áron, azaz összesen

10,9 millió FRF (1,7 millió euró) összegért szerezte meg az akkoriban „mezőgazdasági földterületnek” minősülő, a szóban forgó 68 hektáros területet ((15) preambulumbekzdés). A Bizottság e tekintetben Orléans város képviselőtestületének az 1994. május 27-i üléséről készült jegyzőkönyve 2.2. pontjára hivatkozik. A szóban forgó jegyzőkönyvből azonban kitűnik, hogy a 10,9 millió FRF nem a 68 hektáros, hanem a Scott által megszerzett 48 hektáros rendezetlen földterület költségének felel meg. Ezért a Bizottság számításával ellenétben a rendezetlen földterület költsége 23 FRF/m², tehát majdnem 50%-kal több, mint 16 FRF/m² volt. A Bizottság így számítási hibát követett el.

- 111 Ebből következően a Bizottság a Scott részére juttatott előny összegének kiszámítása során nem oszthatta volna meg a 10,9 millió FRF-ot a 48 hektárnyi és a 20 hektárnyi terület között (a megtámadott határozat (170) preambulumbekzdése), hanem azt teljes egészében a 48 hektárnyi területre kellett volna alkalmaznia. Az a tény, hogy a hiba a Scottnak kedvez, nem teszi azt elfogadhatóvá. A Bizottság a lehetőségeihez mérten köteles volt megállapítani a szóban forgó támogatás valódi összegét, és rendelkezni annak a visszatéríttetéséről (lásd a fenti 95. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 112 Ebből következően a Bizottság akkor is tévedett, amikor úgy vélte, hogy a rendezetlen földterület értékének 16 FRF/m²-ben történő megállapítását megerősíti a 68 hektár területnek a francia hatóságok által a közigazgatási eljárás során közölt 15 FRF/m²-os átlagos vételára (a megtámadott határozat (15) preambulumbekzdése és a 8. sz. lábjegyzete).
- 113 Ha a bizottság nem állapította volna meg tévesen, hogy a 48 hektár költsége 16 FRF/m², feltételezhető, hogy észrevette volna a 15 FRF/m² és a 23 FRF/m² összeg közötti jelentős különbséget, és következésképpen felmerült volna benne, hogy mennyire megbízhatóak a rendezetlen földterület költségére vonatkozó információk.

- 114 Másodsorban, ami a rendezetlen földterület költségére vonatkozó pontatlan adatokat illeti, a Bizottság – legalábbis részben – az 1975. július 1-jén (30 hektár), 1984. december 13-án, (32,5 hektár) és 1987. szeptember 18-án (5,5 hektár) vásárolt 68 hektáros rendezetlen földterületért a francia hatóságok által fizetett 15 FRF/m² átlagárát vette alapul. A Bizottság az eljárás során ugyanis több alkalommal jelezte, hogy a rendezetlen földterület értékekét a 15 FRF/m²-es átlagárban állapította meg.
- 115 A Bizottság azonban nem vizsgálta meg valamennyi telekrész vételárát. Ellenkezőleg, az 1975-ös, 1984-es és 1987-es beszerzési költségekből kiszámolt átlagárát használta, amely nem feltétlenül fejezi ki a rendezetlen földterület 1987-es piaci értékét. A Bizottság állításával ellentétben (lásd a fenti 78. pontot) az 1975-ben, illetve 1984-ben vásárolt 30, illetve 32,5 hektárnyi telekrész a magánbefektető elve szerint különösen nem tükrözi szükségképpen a rendezetlen földterület 1987-es piaci értékét. E tekintetben ki kell emelni, hogy a hatóságok általi földterület- és épületértékesítés állami támogatási elemeiről szóló, 97/C 209/03. sz. bizottsági közleményből kitűnik, hogy „[a] földterület és épületek megszerzéséért a hatóságok által viselt elsődleges költség a piaci érték mutatója, hacsak jelentős idő nem telt el a földterület és épületek vétele és eladása között” (II.2. pont, d) alpont). Még ha a Bizottságnak az e közleményben kifejtett megközelítését alkalmazzuk is, a Bizottságnak bizonyosan nem volt joga ahhoz, hogy az 1975-ben vásárolt telekrész beszerzési költségeire hagyatkozzon.
- 116 Ezzel szemben a vitatott, 1987-ben zajlott értékesítés idején vásárolt 5,5 hektár vételára jól tükrözte volna a szóban forgó rendezetlen földterület akkori négyzetméterenkénti árát, fenntartva természetesen az adott körülmények, valamint e vétel feltételei vizsgálatának szükségességét. Azonban a Bizottság ahelyett, hogy megkísérelte volna ezen információ beszerzését (lásd e tekintetben a lenti 151–153. pontokat), másodrendű információkra hagyatkozott.
- 117 Ráadásul az ügy irataiból nem derül ki, hogy a 68 hektár mely részét értékesítették a Scott részére, és különösen azt, hogy mi az összefüggés a Scott által 1975-ben, 1984-ben és 1987-ben vásárolt három telekrész és a 48 hektár között.

- 118 A Bizottság a beadványaiban (lásd a fenti 79. pontot), és különösen az Elsőfokú Bíróság kérdéseire adott válaszaiban több alkalommal hangsúlyozta, hogy az Orléans város képviselőtestületének 1994. május 27-i üléséről készült jegyzőkönyvben említett 10,9 millió FRF inkább a 48 hektáros rendezetlen földterület „igen mérsékelt” eredeti értékére, mint annak árára utal. Eltekintve attól, hogy a Bizottság a megtámadott határozatában tévedett, amikor úgy számolt, hogy a 10,9 millió FRF a 68 hektárra vonatkozik (lásd a fenti 110. pontot), ki kell emelni, hogy a fent említett jegyzőkönyv 2.2. pontja valójában a „működés költségeinek” és különösen a rendezetlen földterület megvásárlására vonatkozó, az „ingatlan eredeti értékét” képviselő 10,9 millió FRF összegnek a nagyon tömör, részletes magyarázat nélküli összefoglalóját tartalmazza. A megtámadott határozatában maga a Bizottság jelezte, hogy a rendezetlen földterületnek a francia hatóságok által fizetett „vétéláráról”, illetve az általuk viselt „költségéről” van szó.
- 119 A Bizottság ugyanis semmilyen információval nem rendelkezett arról, hogy Orléans városa milyen körülmények között vásárolta meg a három telekrészből álló, összesen 68 hektáros földterületet. E vásárlások szerződéses feltételei sem ismertek. Hangsúlyozandó, hogy a Bizottság nem volt tudomása arról, hogy az egyes telekrészeket tárgyalásos úton vagy közérdekből hozott kisajátító határozat alapján szerezték meg. Ha az utóbbi esetről van szó, lehetséges hogy a 10,9 millió FRF magában foglalta a földterület korábbi tulajdonosai számára a kisajátításért fizetett kártalanítás összegét, ideértve a szóban forgó földterületen folyó mezőgazdasági tevékenységek beszüntetéséért fizetett összeget és az állam által viselt más beszerzési költséget, amelyek meghaladják a rendezetlen földterület tényleges piaci értékét.
- 120 Emellett meg kell jegyezni, hogy az ügy iratainak tanúbizonysága szerint a Bizottság figyelmen kívül hagyott egyes, a szóban forgó földterület telekrendezésének értékelése szempontjából releváns tényeket. Így különösen azt, hogy a Scott-szerződésben (lásd a fenti 2. és 3. pontot) foglaltak szerint a Scott 31 millió eurót fizet a vitatott földterületért, és ennek keretében egy 30 000 m² alapterületű üzem építéséért. Márpedig Orléans város képviselőtestületének az 1994. május 27-i üléséről készült jegyzőkönyve szerint „(az eredetileg előírányzott 30 000 m² helyett) 54 000 m² alapterületű üzem épült fel”. A megtámadott határozat nem említi ezt az eltérést, és a Bizottság szemmel láthatólag nem vette azt figyelembe az ügy vizsgálatá-

során. Ha a Bizottság számításba vette volna ezt a tényt, feltételezhető, hogy megkérdőjelezte volna a vitatott földterület általa végzett, négyzetméterben kifejezett értékelésének megbízhatóságát.

121 Emellett a Scott-szerződés 4. cikkéből kitűnik, hogy a felperes vállalta, hogy 31 millió FRF-ért megvásárolja a vitatott földterületet, és a Sempel „legfeljebb 80 [millió FRF] értékben” elvégzi a területet érintő munkákat. Azonban a Sempelnek a francia hatóságok által a Bizottság részére 1999. október 6-án küldött felszámolási zárómérlege szerint a Sempel által a földterületre vonatkozó telekrendezési műveletekkel kapcsolatban viselt összköltség elérte a 140,4 millió FRF-t. Abból, hogy a telekrendezési munkák a Scott-szerződésben előírt „legfeljebb 80 [millió FRF]” helyett 140,4 millió FRF-be, tehát több mint 75,5%-kal többbe kerültek, a Bizottságnak be kellett volna látnia, hogy a Sempel által viselt költség nem tükrözi szükségszerűen a vitatott földterület piaci értékét. E tekintetben megjegyezendő, amint azt a Scott is kifogásolja a Bizottság előtt, hogy a Sempel felszámolási zárómérlege nem szerepel az eljárást megindító határozatban. A Bizottságnak legalább fel kellett volna hívnia a Scottot, hogy nyilatkozzék a 140,4 millió FRF és a Scott-szerződésben szereplő 80 millió FRF összeg közötti eltérésről.

122 Az ügy iratai hallgatnak arról, hogy a Sempel részéről ily módon felmerült költségek növekedése az eredetileg előirányozotthoz képest a csaknem kétszer akkora üzem felépítéséből ered-e, a Sempel eredménytelensége miatt jelentkező költségtúllépésből, vagy a földterület értéknövekedésével nem járó veszteségből adódik. A felek nem tudtak pontos választ adni az Elsőfokú Bíróság által a tárgyaláson feltett azon kérdésre, hogy az üzem méretének növekedése abból eredt-e, hogy még jelentősebb támogatást kívántak átruházni a Scottra, vagy a mögött az üzem építésében bekövetkező valamilyen hiba húzódott meg.

123 A fentiekből következően a Bizottság tévesen határozta meg a vitatott földterület 1987-es piaci értékét.

– A Bíróság előtt figyelmen kívül hagyott információkról

- 124 Ki kell emelni, hogy az EK 88. cikk (2) bekezdésében rögzített hivatalos vizsgálati eljárás végeztével, tehát 2000 elején a Bizottság értesült, illetve értesülnie kellett volna a vitatott földterület piaci árára utaló egyéb körülményekről, ideértve a területről készült egyéb értékeléseket. Azonban annak ellenére, hogy a Bizottság kizárólag pontatlan információkkal rendelkezett a rendezetlen földterület beszerzési költségéről, nem győződött meg e körülmények esetleges relevanciájáról.
- 125 Először is, a Sempel az 1999. december 24-i levelében, amelyet a Bizottságnak figyelembe kellett volna vennie (lásd a fenti 51–63. pontot), arra hivatkozott, hogy a francia adóhatóság a rendezetlen földterületnek az Orléans város által a Sempel részére történő 1987-es értékesítése alkalmával készített értékelése szerint a terület értéke 5,5 FRF/m². A francia hatóságok a 2000. február 21-i levelükben maguk is hivatkoztak ezen értékelésre (lásd a fenti 13. pontot). Az adóhatóságnak figyelembe kellett volna vennie ezen értékelést 1993-ban, amikor a Scottnál adóellenőrzést tartottak. Amint azt a Bizottság jelezte (lásd a fenti 82. pontot), valóban nem magától értetődő, hogy az adóellenőrzés keretében elfogadott érték megfelel valamely terület piaci értékének. Azonban itt első látásra a rendezetlen földterület olyan értékeléséről van szó, amelyet annak idején független hatóság végzett, és amelyről a Bizottságnak legalább tájékozódnia kellett volna. Azonban a megtámadott határozat semmilyen utalást nem tartalmaz az 5,5 FRF/m²-es értékre.
- 126 A Scott ugyanezen levelében szintén hivatkozott a Galtier szakértői iroda által 1996-ban, tehát a Scott részére nyújtott állítólagos támogatásra vonatkozó bizottsági vizsgálat megindítását megelőzően készített, a vitatott földterületre vonatkozó szakvéleményre, amely iroda 40,6 millió FRF-ra értékelte a vitatott, a Scott által a Sempeltől 1987-ben 31 millió FRF-ért vásárolt földterületet. Emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott határozatában a Bizottság úgy vélte, hogy a telekrendezést követően a terület 70,588 millió FRF-t ér (lásd a fenti 20. pontot). A Scott 1999. december 24-i levelében javasolta a Bizottság számára, hogy megküldi a Galtier-jelentés egy példányát.

- 127 Ezenkívül a Scott hivatkozik a Tribunal de commerce de Nanterre (Nanterre-i Kereskedelmi Bíróság) elnöke által kijelölt, a Scott és a KC vagyonfelügyelője által készített értékelésre, akit e bíróság a jogszabályoknak megfelelően azzal bízott meg, hogy állapítsa meg a P & G részére értékesített eszközök piaci értékét (lásd a fenti 14. pontot). A Scott szerint a vagyonfelügyelő még kisebb értéket tulajdonított a szóban forgó eszközöknek, mint a Galtier-iroda. A Scott két táblázatot mellékel az 1999. december 24-i leveléhez, amely több szóban forgó eszközre vonatkozóan összefoglalja azok értékelését.
- 128 A fentieket azzal kell kiegészíteni, hogy a francia hatóságok 2000. február 21-i levelükben szintén hivatkoztak a fenti értékelésekre, és ugyanazon táblázatokat csatolták, mint amelyeket a Scott az 1999. december 24-i leveléhez mellékel. A Bizottság azonban nem kérte a francia hatóságokat ezen értékelések benyújtására, és nem is érdeklődött e hatóságoknál azon körülményekről, amelyek az értékelések elkészítéséhez vezettek.
- 129 A Bizottság több olyan körülményre hivatkozik, amely okból úgy vélte, hogy ezen értékelések az ügy szempontjából irrelevánsak.
- 130 A Bizottság a beadványaiban, valamint az Elsőfokú Bíróság kérdéseire adott válaszában előadja, hogy a jelen keresetben előadott érveiben a Scott nem kifogásolta a szóban forgó jelentések hiányát, és következésképpen az Elsőfokú Bizottság ilyen alapon nem semmisítheti meg a megtámadott határozatot. A Bizottság ugyanígy azt állítja, hogy a felperes kizárólag a válaszában hivatkozott a francia hatóságok által végzett értékelésre, az e tekintetben előadott érvelése tehát elfogadhatatlan.
- 131 A Scott azonban kifejtette, hogy a Bizottság tévedést követett el a vitatott földterület értékére vonatkozó mérlegelése során, és hangsúlyozta, hogy a Bizottság nem fordított kellő figyelmet az ügy vizsgálatára (lásd a fenti 67–71. pontot). Mivel a vitatott földterület értékének meghatározása megkérdőjeleződött, az Elsőfokú

Bíróság feladata, hogy e kérdésben teljes körű felülvizsgálatot gyakoroljon (lásd a fenti 91. pontot). A felperes ugyanakkor jogosult volt arra, hogy a válaszában erre vonatkozóan pontosításokat terjesszen elő, és ennek keretében hivatkozzon a francia adóhatóságok által végzett, a rendezetlen földterületre vonatkozó értékelésre.

132 A Bizottság szerint az eljárásban késedelmesen hivatkoztak ezen értékelésekre. Állítása szerint meg sem kapta a szükséges okirati bizonyítékokat. Ezen érvelésnek nem lehet helyt adni. Mivel a Bizottság engedélyezte a francia küldöttség számára, hogy az 1999. december 7-i tárgyalást követően előterjessze észrevételeit, köteles volt ezen észrevételek teljes körű megvizsgálására. Valamely ügynek az EK 88. cikk keretében történő gondos és pártatlan vizsgálatára vonatkozó kötelezettségének megfelelően a Bizottságnak meg kellett volna vizsgálnia a szóban forgó információkat, és kérni kellett volna a Scott által felajánlott értékelések előterjesztését.

133 A Bizottság azt állítja, hogy a szóban forgó értékelések nem voltak hasznosak. Egyfelől, véleménye szerint a telekrendezést a Scottra „szabták”, és ezen értékelések nem biztosítanak megbízható alapot a Scott részére nyújtott támogatás értékének kiszámításához. Másfelől az értékeléseket több évvel a vitatott értékesítést követően végezték, és így azok nem fejezik ki hűen a vitatott földterület értékét.

134 Jóllehet a szóban forgó értékeléseket nem a vitatott értékesítés idején végezték, azok azonban hasznosak lehetnek, mivel azok olyan, egyedül rendelkezésre álló, szemmel láthatólag független értékelések, amelyek általánosan elfogadott értékelési módszerek felhasználásával kívánják meghatározni a vitatott földterület piaci értékét. A Bizottság nem vitatja, hogy ezen értékeléseket független szakértők végezték, és nem kérdőjelezi meg a Galtier-iroda, illetve a vagyonszármazékos által használt módszereket. Ilyen körülmények között a Bizottságnak legalább meg kellett volna vizsgálnia a becslések eredményeit azok bizonyító erejének megállapítása érdekében.

135 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EK 88. cikk (2) bekezdésében rögzített vizsgálati biztosítani kívánja a Bizottság számára, hogy teljes körű információval rendelkezzen az ügyre vonatkozó valamennyi körülmény tekintetében (lásd a fenti 56. pontban hivatkozott Sytraval-ügyben hozott ítélet 38. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Ezért a Bizottságnak minden olyan véleményt be kell szereznie, amely szükséges ahhoz, hogy a határozatának meghozatala előtt teljes mértékben tájékozott legyen az ügy valamennyi körülményéről (lásd e tekintetben a 84/82 Németország kontra Bizottság ügyben 1984. március 20-án hozott ítélet [EBHT 1984. 1451. o.] 13. pontját, és a fenti 56. pontban hivatkozott Sytraval-ügyben hozott ítélet 39. pontját). Azonban a jelen esetben a Bizottság elmulasztotta megvizsgálni azon véleményeket, amelyek a vitatott földterület értékének meghatározása szempontjából bizonyító erejűek lehetnek.

136 Ezt azzal kell kiegészíteni, hogy az a körülmény, hogy a megtámadott határozat elfogadása előtt a Bizottság tudomásra hozták a vitatott földterületre vonatkozó többi értékelést, nem támasztja alá sem azt, hogy a Scott által fizetett 31 millió FRF összeg megfelelt a piaci értéknek, sem azt, hogy a Bizottság értékelése téves volt. E többi értékelés a tekintetben releváns, hogy a megtámadott határozat elfogadásakor a Bizottság egy sor olyan, a vitatott földterületre vonatkozó értékelésről tudott, amely ellentmondásban állt az általa végzett értékeléssel. Tekintettel arra, hogy a Bizottság nem hozta meg a szükséges intézkedéseket az ezen értékelést övező bizonytalanság megszüntetése érdekében, az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy a Bizottság nem a gondos és pártatlan vizsgálatára vonatkozó kötelezettségének megfelelően folytatta le az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti eljárást.

137 Eltekintve attól, hogy a Bizottságnak kérnie kellett volna a szóban forgó értékelések előterjesztését, a jelen ügyben szükséges információk megszerzése érdekében más eszközökhöz is folyamodhatott volna. E tekintetben ki kell emelni, hogy a Bizottság külső szakértőket bízhat meg anélkül, hogy arra egyébként köteles volna (lásd e tekintetben az Elsőfokú Bíróság T-106/95. sz., FFSA és társai kontra Bizottság ügyben 1997. február 27-én hozott ítéletének [EBHT 1997., II-229. o.] 102. pontját és a T-371/94. és T-394/94. sz., British Airways és társai és British Midland Airways kontra Bizottság egyesített ügyekben 1998. június 25-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-2405. o.] 72. pontját). Ennélfogva a Bizottság a szóban forgó településen található földterületek 1987. augusztusi értékére vonatkozóan szakvélemény elkészítését rendelhetette volna el. A jelen ügyben e szakvélemény különösen hasznos lett volna, tekintettel arra, hogy a földterületek piaci árának a Bizottság általi utólagos meghatározása annak természeténél fogva bizonytalanságot hordozhat magában (lásd a fenti 93. pontot).

138 Jóllehet e szakértő értékelésére szükségszerűen 10 évvel a vitatott értékesítés után került volna sor, az 1987-es piacot és különösen a hasonló földterületeknek a rendes piaci feltételek melletti értékesítéseit ismerő helyi ingatlanszakértő tájékoztathatta volna a Bizottságot arról, hogy ezen információk megfelelnek-e a Bizottság által becsült értéknek, vagy sem.

139 Szintén emlékeztetni kell arra, hogy az 1999. december 24-i, illetve 2000. február 21-i levelében a Scott, illetve a Francia Köztársaság, annak érdekében, hogy alátámasszák azon álláspontjukat, miszerint a vitatott földterület 1987-ban 31 milliót ért, tájékoztatták a Bizottságot arról, hogy a Scott/KC 1998-ban 27,6 millió FRF-ért (4,2 millió euró) értékesítette a vitatott földterületet a P & G részére. A Bizottság nem vonja kétségbe, hogy a P & G részére történő értékesítés rendes piaci feltételek mellett ment végbe. Ezen, a vitatott értékesítést követően bekövetkező értékesítés megfelelő mutatója lett volna a vitatott földterület értékének.

140 A Bizottság számára azonban fel sem merült, hogy meg kell vizsgálni e számadat pontosságát (a megtámadott határozat (163) preambulumbeközdése). A Bizottság ezt azzal magyarázta, hogy tekintettel a terület üzemeltetéséhez kapcsolódó veszteségekre és a KC-nek az üzem 1998. januári bezárására vonatkozó döntésére, a KC hajlandó volt alacsonyabb eladási árat is elfogadni. Ráadásul a KC beruházásokat valósított meg a szóban forgó területen, aminek folytán annak költségeit a Bizottság szerint veszteségnek kell tekinteni. A KC 1998-ban teljesen eltérő helyzetben volt, mint az önkormányzatok 1987-ben, amelyek tudomással bírtak arról, hogy a beruházásaikra 60 millió FRF-os (9,2 millió eurós) veszteség mellett kerül majd sor, következésképpen az árak nem összehasonlíthatók (a megtámadott határozat (164)–(166) preambulumbeközdése).

141 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság szerint a vitatott földterület 1987-ben 70,588 millió FRF-t ért. Még ha feltételezzük is, hogy a KC hajlandó lett volna alacsony árat elfogadni a földterületért, ki kell emelni, hogy a Bizottság megállapításai szerint a KC 42,9 millió FRF, azaz a vitatott földterület értéke 60%-ának megfelelő veszteséggel értékesítette a területet. Ilyen körülmények között a Bizottságnak alaposabban kellett volna megvizsgálnia az 1998-ban fizetett 27,6 millió FRF-os vételárat, amely a Scott szerint nagyjából megközelíti a vitatott

földterület értékét. Ugyanis az a körülmény, hogy a KC a Scott által 1987-ben fizetett összegnél kevesebbet kapott a vitatott földterület értékesítéséért, az ingatlanárak általános emelkedése ellenére is hitelesebbé teszi a Scott által 1987-ben fizetett árat a piaci árnál.

- ¹⁴² Ebből következően a Bizottság figyelmen kívül hagyta azon információkat, amelyek hasznosak lehetnek volna a vitatott földterület 1987. augusztusi piaci értékének meghatározása szempontjából.

– Az információk rendelkezésre bocsátására vonatkozó felszólításról

- ¹⁴³ A Bizottság szerint még ha az általa a vitatott földterületnek tulajdonított, e földterület kedvezményes árából következőnél magasabb érték pontatlan is volt, a francia hatóságok együttműködésének és az általuk szolgáltatandó pontos információk hiánya miatt jogosult, sőt köteles volt ezen ár alkalmazására. Ilyen körülmények között a Bizottság úgy véli, hogy a rendelkezésre álló információk alapján jogszerűen fogadta el a határozatot (a megtámadott határozat (97)–(98) preambulumbekzdése).

- ¹⁴⁴ Az ítélezési gyakorlatból az következik, hogy a Bizottság jogosult a rendelkezésére álló információk alapján elfogadni valamely határozatot abban az esetben, ha olyan tagállammal áll szemben, amely nem tesz eleget együttműködési kötelezettségének, és nem bocsátja rendelkezésére azon információkat, amelyeket valamely támogatás közös piaccal való összeegyeztethetősége megvizsgálásának érdekében kért (a Bíróság C-301/87. sz., Franciaország kontra Bizottság ügyben 1990. február 14-én hozott ítéletének [EBHT 1987., I-307. o.] [a továbbiakban: a Boussac-ügyben hozott ítélet] 22. pontja). Ugyanakkor az ilyen határozat elfogadását megelőzően a Bizottságnak tiszteletben kell tartania bizonyos eljárási kötelezettségeket. Ennek keretében különösen fel kell szólítania a tagállamot, hogy meghatározott határidőn belül valamennyi olyan iratot, információt és adatot bocsásson a rendelkezésére, amely az EK 88. cikk által támasztott követelményeknek megfelelő határozat elfogadásához szükséges. A Bizottság kizárólag akkor jogosult az eljárás lezárására, és határozatának meghozatalára, amely a rendelkezésre álló adatok alapján

megállapítja a támogatás közös piaccal való összeegyeztethetőségét vagy összeegyeztethetlenségét, ha a tagállam a Bizottság felszólítása ellenére sem bocsátja rendelkezésére a kért információkat (a fent hivatkozott Boussac-ügyben hozott ítélet 19. és 22. pontja). E követelményeket a 659/1999 rendelet 5. cikkének (2) bekezdése, 10. cikkének (3) bekezdése és 13. cikkének (1) bekezdése is rögzíti. Ennek megfelelően különösen e rendelet 10. cikkének (3) bekezdéséből kitűnik, hogy a határozatnak, amelyben a Bizottság felszólítja az érintett tagállamot az információk rendelkezésre bocsátására, pontosan meg kell határoznia a „szükséges információkat”.

- ¹⁴⁵ Szintén emlékeztetni kell arra, hogy a 659/1999 rendelet 6. cikkének (1) bekezdése szerint „[a] hivatalos vizsgálati eljárást kezdeményező határozat összefoglalja a vonatkozó ténybeli és jogi kérdéseket, tartalmazza a Bizottság előzetes értékelését a javasolt intézkedés támogatási jellegére vonatkozóan, és meghatározza a közös piaccal való összeegyeztethetőséggel kapcsolatban felmerült kétségeket”. E határozat útján és annak az Európai Unió Hivatalos Lapjában történő közzétételével a tagállam és az egyéb érdekelt megismerhetik azon tényeket, amelyekre a Bizottság határozatát alapozni kívánja. Ebből következően amennyiben az érdekelt úgy ítéli meg, hogy a hivatalos vizsgálati eljárást megindító határozatban is rögzített egyes tények tévesek, ezt a közigazgatási eljárás folyamán kell jelezniük a Bizottság részére, máskülönben e tényeket az eljárás bíróság előtti szakaszában már nem vitathatják (lásd e tekintetben, a tagállamot illetően a C-278/92–C-280/92. sz., Spanyolország kontra Bizottság egyesített ügyekben 1994. szeptember 14-én hozott ítélet [EBHT 1994., I-4103. o.] 31. pontját).

- ¹⁴⁶ Ugyanakkor a fenti 144. és 145. pontban kifejtett, az ítélkezési gyakorlatból és jogszabályokból eredő elvekkel összhangban az érintettek által előadott ellentétes információk hiányában a Bizottság jogosult azon, akár téves információk alapulvételére, amelyekkel a végleges határozat elfogadásának időpontjában rendelkezik, ha a szóban forgó ténybeli körülményeket illetően a Bizottság felszólította a tagállamot a szükséges információk rendelkezésére bocsátására. Amennyiben viszont tartózkodik attól, hogy felszólítsa a tagállamot arra, hogy bocsássa rendelkezésére az alapul venni kívánt tényekre vonatkozó információkat, a későbbiekben nem igazolhatja az esetleges ténybeli tévedéseket azt állítva, hogy a hivatalos vizsgálati eljárást lezáró határozat elfogadásának időpontjában jogosult volt

kizárólag az akkor rendelkezésére álló információk alapulvételére (az Elsőfokú Bíróság T-318/00 sz., Freistaat Thüringen kontra Bizottság ügyben 2005. október 19-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-4179. o.] 88. pontja).

- ¹⁴⁷ Ezért, ha a Bizottság olyan rendelkezésére álló információk alapján fogad el valamely határozatot, amelyek egyes ténybeli elemei tekintetében nem tartotta tiszteletben az ítélkezési gyakorlat által elismert és a 659/1999 rendeletben is rögzített eljárási kötelezettségeket, az Elsőfokú Bíróság felülvizsgálatot gyakorolhat a tekintetben, hogy e ténybeli elemek figyelembevétele olyan mérlegelési hibához vezethetett-e, amely megalapozza a megtámadott határozat jogellenességét (a fenti 146. pontban hivatkozott Freistaat Thüringen kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 89. pontja).
- ¹⁴⁸ A Bizottság ahhoz fűződő joga, hogy a rendelkezésre álló információk alapján fogadja el határozatát, ráadásul azt feltételezi, hogy megbízható információkkal rendelkezik.
- ¹⁴⁹ Ugyanis valamely tagállam együttműködésének hiánya nem eredményezi azt, hogy a Bizottság eljárása kívül esik a közösségi bíróság felülvizsgálatán. A Bizottságnak minden hatalmát latba kell vetnie ahhoz, hogy – amennyire lehetséges – megszerezze a szóban forgó információkat, és gondosan járjon el. Tekintettel arra, hogy valamely olyan, a visszatérítettéről rendelkező határozat, mint amely a jelen ügyben felmerült, harmadik személyekre is kihat, a Bizottságnak gyakorolnia kell a rendelkezésére bocsátott valamennyi jogot annak elkerülése érdekében, hogy az érintett tagállam együttműködésének hiánya negatív és indokolatlan következményekkel járjon e harmadik személyekre nézve (lásd a fenti 59. pontot).
- ¹⁵⁰ A jelen ügyben az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően és a 659/1999 rendelet 13. cikke alapján a Bizottság nem volt jogosult arra, hogy a rendelkezésre álló információk alapján fogadja el a határozatot, mivel a felek egymással ellentétes információkat közöltek a részére, amit nem volt hajlandó figyelembe venni (lásd a fenti 125–128 pontot).

151 Ráadásul meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben a Bizottság bizonyos, a támogatás értéke szempontjából releváns információk kérése érdekében nem élt a felszólítás tekintetében biztosított jogával. Ennek keretében a Bizottság a 659/1999 rendelet 10. cikkének (3) bekezdése alapján elfogadott, az információk előterjesztésére vonatkozó határozat útján nem hívta fel a francia hatóságokat arra, hogy pontos információkat bocsássanak a rendelkezésére a rendezetlen földterületnek az Orléans város általi beszerzéseire vonatkozóan (lásd a fenti 114–119. pontot).

152 A Bizottság 1999. május 2-i levelében határozottan kérte a francia hatóságoktól, hogy „nyújtsák be az Orléans város és a fennmaradó 20 hektárnyi területet [a Scott a 68 hektárból csak 48 hektárt vásárolt] megszerző hat vállalkozás között létrejött különböző (többek között a vételárát tartalmazó) adásvételi szerződéseket”. A Bizottság bele is foglalta e fordulatot az információk előadására vonatkozó, 1999. július 8-i felszólítása 1. cikkének d) pontjába. A Bizottság viszont soha nem szólította fel a francia hatóságokat arra, hogy nyújtsák be a telekredezés előtt álló földterületnek az Orléans város általi beszerzéseire vonatkozó adásvételi szerződéseket, vagy részletezzék, hogy a Scott 68 hektárnak mely részeit szerezte meg. Továbbá a Bizottság soha nem kért tájékoztatást az 1975-ben, 1984-ben és 1987-ben vásárolt, összesen 68 hektárt kitevő három telekrész vételárára vonatkozóan, amely a saját ellenkérelme szerint is „lényeges információ”.

153 A Bizottság ugyanis az eljárás során több alkalommal kifejtette, hogy a harmadik rész 1987-es – a vitatott földterület értékesítésével azonos időre vonatkozó – vételára igen hasznos mutatója lehetett volna a terület értékének, ugyanakkor kiemelte, hogy a Francia Köztársaság és a felperes felelős azért, hogy a Bizottság e tekintetben nem rendelkezett bővebb információval (lásd a fenti 78. és 83. pontot). A Bizottság azonban felhívhatta volna a Francia Köztársaságot arra, hogy e tekintetben bocsásson a rendelkezésére pontos információkat, és nem volt jogosult arra, hogy úgy vegye alapul a telekredezés előtti földterület költségét, hogy előzetesen nem hívja fel a tagállamot ezen információk előterjesztésére.

154 A Bizottság felszólította a Francia Köztársaságot, hogy valamennyi olyan hasznos iratot, információt és adatot bocsásson a rendelkezésére, amely lehetővé teszi [a számára], hogy megvizsgálja a Scott vállalkozás ügyletét jóváhagyó intézkedésnek az [EK] 87. cikkel való összeegyeztethetőségét. Azonban az ilyen általánosan megfogalmazott kérés az 1999/659 rendelet 10. cikkének (3) bekezdése szerinti értelemben nem kellőképpen határozott.

155 Ebből következően a Bizottság a 659/1999 rendelet 13. cikkének (1) bekezdése alapján nem volt jogosult arra, hogy a rendelkezésre álló információk alapján fogadja el a határozatot.

– Véggkövetkeztetések

156 Végül általános jelleggel hangsúlyozni kell, hogy az EK 88. cikk (2) bekezdésében rögzített eljárás végeztével a Bizottság tudomást szerzett, vagy tudomást kellett volna szereznie több, a vitatott földterület piaci árát tükröző, egymással ellentétes körülményről. A rendezetlen földterületet illetően a francia hatóságok tájékoztatták a 15 FRF/m²-es átlagárról. A Bizottság úgy vélte, hogy ezen összeg megerősíti az általa az Orléans város képviselőtestületének az 1994. május 27-i üléséről készült jegyzőkönyve alapján tévesen kiszámolt 16 FRF/m²-es árat (lásd a fenti 112. pontot). Ezen jegyzőkönyv alapján a Bizottságnak a 23 FRF/m²-es árral kellett volna számolnia (lásd a fenti 110–112. pontot). A Bizottság értesült arról is, hogy a francia hatóság 5,5 FRF/m²-ban határozta meg a rendezetlen földterület értékét. A teljesség kedvéért még hozzá kell tenni, hogy a jelen kereset keretében a Bizottság annak figyelembevételét kéri az Elsőfokú Bíróságtól, hogy az Orléans városnak a felperes részére tett eredeti ajánlatában foglaltak szerint a rendezetlen földterület valójában 40 FRF/m²-t ért (lásd a fenti 79. pontot).

157 A rendezetlen földterületet illetően megállapítandó, hogy azt a Scott 31 millió FRF-ért szerezte meg. A Galtier-iroda 1996-ban állítólag 40,6 millió FRF-ra értékelte a

vitatott földterületet, amelynek értékét a vagyonfelügyelő ennél is alacsonyabb összegben határozta meg (lásd a fenti 126 és 127. pontot). Ezt követően a KC 1998-ban 27,6 millió FRF-ért a P & G-re ruházta a területet (lásd a fenti 139. pontot). Azonban a fent kifejtetteknek megfelelően a Bizottság nem vizsgálta meg ezen értékeléseket, hanem pusztán a tagállam által viselt költségeket vette alapul, és a megtámadott határozatban 70,588 millió FRF-ra becsülte a vitatott terület értékét.

158 Ilyen körülmények között az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy jelentős bizonytalanság övezte a vitatott földterület értékét, és a Bizottság nem gondosan folytatta le az EK 88. cikk (2) bekezdésében rögzített vizsgálati szakaszt, és különösen nem végezte el a vitatott földterület értékének kellően részletes vizsgálatát. Ezenkívül ki kell emelni, hogy tekintettel a vitatott értékesítés és a megtámadott határozat, pontosabban a visszatérítendő összeg utáni kamat felszámítása között eltelt időre, a Bizottság hibáinak a támogatás kedvezményezettére gyakorolt következményei különösen jelentősek.

159 Ezért el kell fogadni a negyedik joglapot, és meg kell semmisíteni a megtámadott határozat 2. cikkét, amennyiben az a vitatott földterület állítólagos kedvezményes árának formájában nyújtott állami támogatásra vonatkozik, anélkül, hogy szükséges lenne megvizsgálni a felperes által hivatkozott jogalapokat és érveket, így a támogatás jelenértékének kiszámításához használt kamatláb alkalmazására vonatkozóan előadott érv elfogadhatóságát (lásd a fenti 31. pontot).

A költségekről

160 A fenti 28. pontban hivatkozott Scott kontra Bizottság ügyben 2003. április 10-én hozott ítéletében az Elsőfokú Bíróság a költségekről nem határozott.

- 161 A fenti 30. pontban hivatkozott Scott kontra Bizottság ügyben 2005. október 6-án hozott ítéletében az Elsőfokú Bíróság úgy határozott, hogy valamennyi fél maga viseli a másodfokú eljárásban felmerült saját költségeit.
- 162 Az Elsőfokú Bíróság feladata tehát, hogy a jelen ügyben az előtte folyó eljárásokban felmerült valamennyi költségről határozzon.
- 163 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a peresztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Az alperest, mivel a kérelmének lényegét tekintve peresztes lett, a felperes kérelmének megfelelően a saját költségein felül kötelezni kell a felperes részéről felmerült költségek viselésére.
- 164 A Francia Köztársaság az eljárási szabályzat 87. cikke 4. §-a első bekezdésének értelmében maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (első tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) Megsemmisíti a Franciaország által a Scott Paper SA/Kimberly-Clark részére nyújtott állami támogatásról szóló, 2000. július 12-i 2002/14/EK**

bizottsági határozat 2. cikkét, amennyiben az a határozat 1. cikkében rögzített földterület kedvezményes árának formájában nyújtott állami támogatásra vonatkozik.

- 2) A Bizottság maga viseli saját költségeit, valamint a felperes részéről az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban felmerült költségeket.
- 3) A Francia Köztársaság maga viseli az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban felmerült saját költségeit.

Cooke

García-Valdecasas

Labucka

Kihirdetve Luxembourgban, a 2007. március 29-i nyilvános ülésen.

E. Coulon

J. D. Cooke

hivatalvezető

elnök